ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

«Σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἑνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ Συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. δ΄, 3)

ΕΤΟΣ 51ο – ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2017 – ΤΕΥΧΟΣ 520

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Μηνιαῖο περιοδικό
Ἑλληνορθόδοξης
Μαρτυρίας

ΕΤΟΣ 51ο
ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2017-ΤΕΥΧΟΣ 520
Ἰδιοκτήτης:
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΣΤΕΓΗ
ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

Ἐκδότης-Διευθυντής:
Παν. Ἰ. Μέντης
Βασ. Γεωργίου Α΄ 5
241 33 Καλαμάτα
Τηλ. 2721 023176
FAX: 2721 026478
E-mail: *info@xristegi.gr*
www.xristegi.gr

Συνδρομή προαιρετική
Ἀριθμ. Λογαρ. Ἐθν.Τραπέζης
220/480206-34
IBAN GR 040110 2200 0000
2204 8020 634

Φωτοστοιχειοθεσία
Σελιδοποίηση-Ἐκτύπωση:
ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ «ΜΕΛΙΣΣΑ»
E-mail: graphics.melissa@gmail.com
Τηλ. 23970 23313-Fax 21754
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Περιεχόμενα

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ....163
Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ΧΡΙΣΤΟ
Βασιλείου Σκιαδᾶ....165
ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟ
† Ὁ Α.Ε.....166
Η ΤΡΙΠΛΗ ΕΡΩΤΗΣΗ
Χρυσοστόμου Σεκούνδου....167
Η ΓΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΘΕΟΣ-ΜΝΗΜΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΧΑΡΩΝΗ
Γ.Δ. Κούβελα....168
Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ
Γεωργίου Φιλιππῆ....169
ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΗΧΟΙ
Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΕΥΛΟΓΙΑ
Μερόπης Σπυροπούλου....172
«ΝΥΧΤΑ ΓΙΟΜΑΤΗ ΘΑΜΑΤΑ...»
Ἠλία Κατσάνου....174
ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ
ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΛΒΑΝΙΑΣ
Κατερίνας Δογάνη....175
ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΜΑΣ
Ἀντωνίου Ν. Στυλιανάκη....176
ΕΚΔΗΜΙΕΣ....177
ΤΟ 1821 ΚΑΙ Ο ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΣ
Γιώργου Ν. Παπαθανασοπούλου....178
ΕΝΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙ ΓΡΑΦΕΙ
Ἰωάννου Μενούνου....179
ΜΗΠΩΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ;
Κλειοῦς-Σταυρούλας Κουράση....180
ΠΛΗΡΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ & ΠΙΣΤΕΩΣ
Ἀρχιμ. Ἰ.Ν.....181
ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ....182
ΠΕΤΡΑΔΙΑ: ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ
Ἀθ. Ἀναστόπουλου....184
ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΡΕΘΙΣΜΑΤΑ
Ν. Πολίτη....186
ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ: ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΡΦΕΣ
Νίκου Τσιρώνη....187
ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ....188
ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ... 189
Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΞΑΝΑΧΤΥΠΑ
Θεοφίλου Νικολάου....190
ΜΕ ΤΟΝ ΦΑΚΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΕΜΟΡΦΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ....191

Ὁ πειρασμός τῆς ἀπελπισίας

Πολλές εἶναι οἱ δυσκολίες καί τά ἀδιέξοδα τῆς καθημερινότητάς μας. Φόβοι καί ἀνησυχίες γιά τήν πορεία μας, τήν προσωπική, ἀλλά καί τῆς χώρας μας. Ἡ ἀβεβαιότητα μᾶς πικραίνει καί ἡ ἀνασφάλεια μᾶς κλονίζει. Ἡ ἐπιβίωσή μας φαίνεται προβληματική καί πιεστική. Ὅλα αὐτά μᾶς φέρνουν λύπη καί πίκρα στήν ψυχή μας. Ὁ πειρασμός τῆς ἀπελπισίας σκοτίζει τό νοῦ μας. Σκέψεις βασανιστικές μᾶς ἀπασχολοῦν καί μᾶς βλίβουν. Ὅλα μᾶς φαίνονται δύσκολα, ἀδιέξοδα.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, λίγο πρό τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα, στόν κῆπο τῆς Γεσθημανῆ, θά πεῖ στούς μαθητάς Του: «περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου...» (Μάρκ. 14, 34). Καί Ἐκεῖνος μέν φανερώνει τόν πειρασμό αὐτόν, γιά νά φανερώσει τήν ἀνθρώπινη φύση Του. Τόν ἀντιμετωπίζει ὅμως μέ τήν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καί ὑπακοή στόν οὐράνιο Πατέρα Του: «Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ᾽ ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο· πλήν οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ᾽ ὡς σύ» (Ματθ. 26, 39).

Ἡ ἀπελπισία ὁδηγεῖ στήν ἀπόγνωση καί αὐτή στό ἀπόλυτο σκοτάδι, ἀκόμα καί στήν αὐτοκτονία. Καί γνωρίζουμε πόσοι καί πόσοι ἀδελφοί μας ἔχουν φθάσει σ᾽ αὐτό τό τραγικό σημεῖο. Γιατί δέν ἐμπιστεύθηκαν μέ ὅλη τήν καρδιά τους τήν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας.

Αὐτή ἡ ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας, πού γίνεται προσωπική στόν καθένα μας -«ἀκόμα καί οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μας εἶναι ὅλες ἀριθμημένες» (Ματθ. 10,30), τίς γνωρίζει - γεννᾶ μέσα μας τή βεβαιότητα τῆς παρουσίας Του, τῆς στοργῆς Του καί τοῦ ἐνδιαφέροντός Του γιά τή ζωή μας καί τήν ὕπαρξή μας. Αὐξάνει καί στερεώνει τήν ἐλπίδα μας καί μᾶς δυναμώνει νά ἀντιμετωπίζουμε καί τίς δυσκολίες μας μέ θάρρος καί ἀγωνιστικότητα. Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἔλεγε: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. 4, 13). Ἡ ἐλπίδα αὐτή διώχνει μακριά τή σκοτεινιά τῆς ἀπελπισίας. Ὁδηγεῖ στήν αὐτοπεποίθηση καί στή χαρούμενη δημιουργικότητά μας. Ὁ Ἀπ. Παῦλος σημειώνει χαρακτηριστικά «πιστός ὁ λόγος καί πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος· εἰς τοῦτο γάρ καί κοπιῶμεν καί ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπί Θεῷ ζῶντι...» (Α΄ Τιμ. 4,9-10). Δέν εἶναι ὁ Θεός μιά ἀπρόσωπη θεότητα. Εἶναι ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ Πατήρ ἡμῶν, πού γνωρίζει τό βάθος τῆς καρδιᾶς μας καί εἶναι συμπαθής στίς ἀδυναμίες μας καί στίς δυσκολίες μα. «Οὐ γάρ ἔχομεν ἀρχιερέα μή δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δέ κατά πάντα καθ᾽ ὁμοιότητα χωρίς ἁμαρτίας» (Εβρ. 4, 15).

Ἄς προστρέχουμε σ᾽ Αὐτόν μέ ἀκλόνητη πίστη καί βεβαιότητα γιά ν᾽ ἀποφύγουμε τόν πειρασμό τῆς ἀπελπισίας.

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ΧΡΙΣΤΟ

Τοῦ Θεολόγου ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΚΙΑΔΑ

Ἡ γνωστή ὡς Ἀρχιερατική προσευχή (Ἰωάν. ΙΖ΄) τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ λίγο πρίν ἀπό τό Θεῖο Αὐτοῦ Πάθος εἶναι μία ἀπολογιστική ἀναφορά πρός τόν Οὐράνιο Πατέρα του. Μέ αὐτήν ζητᾶ τήν προστασία τοῦ Θεοῦ Πατρός εἰδικά γιά τούς Ἀποστόλους καί τούς τότε πιστούς, ἀλλά καί γιά τούς μελλοντικούς πιστούς πού θά ἀποδεχθοῦν τό θεῖο φωτισμό καί θά πολιτογραφηθοῦν στήν ἐπίγεια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τήν ἐκκλησία ὡς κατά χάριν «υἱός» τοῦ Θεοῦ Πατρός.

Ἡ προστασία τῶν ἑκάστοτε πιστῶν

Σέ ἀντιδιαστολή μέ ὅσους ζοῦν ὑλόφρονα καί ἐνστικτώδη βίο, ὁ Κύριος ξεχωρίζει αὐτούς πού θά φέρονται πρός τήν ἁγιότητα. Ἐπιδιώκοντας νά εἶναι «συμπολῖται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» (Ἐφ. 2,19). Οἱ Ἅγιοι ἀποτελοῦν τά ὁρατά σημεῖα τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τῆς Θεότητος, εἶναι αὐτοί πού ἐφάρμοσαν στήν πράξη τίς αἰώνιες καί θεῖες ἀλήθειες. Γι᾽ αὐτό καί οἱ «βίοι τῶν Ἁγίων» ἀποτέλεσαν καί ἀποτελοῦν ἀκόμα καί σήμερα τά πιό προσφιλή ἀναγνώσματα γιά τούς πιστούς, καί τοῦτο γιατί ἡ ζωή τῶν Ἁγίων ἀποτελεῖ ἕνα ζωντανό καί ἐφαρμοσμένο «Εὐαγγέλιο». Οἱ φερόμενοι πρός τήν ἁγιότητα Χριστιανοί καλοῦνται νά χαίρονται μέ ὅ,τι χαίρεται ὁ Χριστός καί νά λυποῦνται μέ ὅτι λυπεῖται ὁ Χριστός, νά ἐκφράζουν καί νά ἐνεργοποιοῦν μέσα στήν ἱστορία τή θέληση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἁγιότητα καθώς τή ζήτησε ὁ Χριστός ἰσχύει γιά τούς ἑκάστοτε πιστούς. Ἔχει ὡς πηγή της τόν ἴδιο τόν τρισυπόστατο Θεό. Οἱ ἑκάστοτε Χριστιανοί δέν καλοῦνται ἀπό τό Χριστό σέ μιά ἁπλή «ἠθική» βελτίωση τοῦ χαρακτήρα τους καί τήρηση τῶν θείων ἐντολῶν. Καλοῦνται νά καταξιώσουν τόν πραγματικό ἑαυτό τους μιμούμενοι οὐσιαστικά τό ἀρχέτυπο τοῦ ἀνθρώπου πού εἶναι ὁ σαρκωμένος Λόγος, ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός τοῦ Θεοῦ, Σωτήρας Χριστός κατά τήν ἔκφραση τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καβάσιλα.

Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ξαναφέρνουν μπροστά στή μέχρις ἑνός βαθμοῦ ἀπολεσθεῖσα γνησιότητα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καί στήν κατά Χριστό ἄσκηση καί μαρτυρία στό σύγχρονο συγκεχυμένο κόσμο. Οἱ μορφές καί διδαχές τῶν Ἁγίων ἐπηρεάζουν βαθύτατα καθένα πού ποθεῖ τόν κατά Θεό βίο καί τήν καλλιέργεια τοῦ ἔσω ἀνθρώπου.

Προσευχητάριο

Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχελώου κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Γιά τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν χῶρος καί τρόπος προσευχῆς. Αὐτό σημαίνει ὅτι, ἡ Ἐκκλησία λειτουργεῖ καί ὡς Διδακτήριο, ὅπου οἱ Ὀρθόδοξοι πιστοί διδάσκονται τό πῶς καί τό τί, τόν τρόπον δηλαδή καί τό περιεχόμενο τόσο τῆς δημόσιας προσευχῆς ὅσο καί τῆς προσωπικῆς (ἰδιωτικῆς) προσευχῆς. Αὐτό, ἄλλωστε ἔκαμαν καί οἱ Μαθηταί, ὅταν, προκειμένου γιά τό περιεχόμενο τῆς προσωπικῆς προσευχῆς, ζήτησαν ἀπό τόν Χριστό νά τούς διδάξει: «Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεσθαι» (Λουκ. ια΄ 1). Εἶναι, μάλιστα, χαρακτηριστικό, τό γεγονός, ὅτι βασικές λέξεις καί ἐκφράσεις τῆς δημόσιας προσευχῆς τῆς Ἐκκλησίας χρησιμοποιοῦνται αὐτολεξεί ἀπό τούς ὀρθοδόξους πιστούς, στίς ἰδιωτικές καί προσωπικές προσευχητικές ἐπικλήσεις τους, ὅπως, λ.χ. «Δόξα τῷ Θεῷ», «Κύριε ἐλέησον», «Δόξα σοι ὁ Θεός», «Μνήσθητί μου, Κύριε», «Ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ», «Θεοτόκε, Παρθένε» κ.ἄ. Πολλοί, ἐπίσης, Ὀρθόδοξοι πιστοί, στίς ἰδιωτικές τους προσευχές, χρησιμοποιοῦν αὐτούσιες γνωστές ἱερές Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως π.χ. τούς δύο Παρακλητικούς Κανόνες (τόν Μικρό καί τόν Μεγάλο), τό Μικρό καί τό Μεγάλο Ἀπόδειπνο, τόν Ἀκάθιστο Ὕμνο κ.ἄ.

Ὡστόσο, στήν προσωπική καί ἰδιωτική του προσευχή, ὁ πιστός ἔχει ἀνάγκη νά μιλήσει στόν Θεό, μέ τόν δικό του ἐκφραστικό τρόπο, νά διατυπώσει τίς προσωπικές σκέψεις του, νά ὁμολογήσει τίς δικές του ἁμαρτίες, νά ζητήσει τόν φωτισμό καί τόν ἁγιασμό του, νά ἱκετεύσει τό Μέγα Ἔλεος τοῦ Χριστοῦ.

Στό σημεῖο αὐτό παρουσιάζεται ἕνα πρόβλημα: ἡ προσωπική καί ἰδιωτική προσευχή δέν εἶναι εὔκολο πράγμα γιά τόν καθένα. Ὁ λαϊκός πιστός, ἄνδρας ἤ γυναίκα, συνήθως δέν γνωρίζει τό πῶς καί τό τί τῆς ἰδιωτικῆς προσευχῆς, πέρα τῶν καθιερωμένων, «Βασιλεῦ Οὐράνιε», «Πάτερ ἡμῶν» κλπ.

Τό πρόβλημα αὐτό, οἱ πιστοί τό ἀντιμετωπίζουν μέ δύο τρόπους. Ἡ ἰδιωτική τους προσευχή, ἤ εἶναι ἕνας ξηρός καί ἀπρόσωπος λόγος, μιά ἀκατάσχετη ἐπαιτεία, ἡ ὁποία μεταβάλλει τόν Θεό σέ ὑπηρέτη τῶν θελήσεών μας ἤ αὐτοσχεδιάζουν (οἱ λεγόμενες «αὐτοσχέδιες προσευχές»), τό περιεχόμενο τῶν ὁποίων εἶναι συνήθως πτωχό καί ἄσχετο μέ τή θεματολογία τῆς Ὀρθοδόξου Πνευματικότητος.

Χρειάζεται, ἑπομένως, νά ὑπάρξει μιά μέση λύση. Νά εὑρεθεῖ ἕνας τρόπος ἰδιωτικῆς ἤ προσωπικῆς προσευχῆς, τό περιεχόμενο τῆς ὁποίας, ἀφ' ἑνός, θά ἐμπνέεται ἀπό τό πνεῦμα τῶν χαρισματικῶν προσευχῶν τῆς Ἐκκλησίας καί, ἀφ' ἑτέρου, θά ἱκανοποιεῖ τίς οὐσιαστικές ἀνάγκες τῆς Ὀρθοδόξου, ἁγιοπνευματικῆς ζωῆς τοῦ πιστοῦ.

Στό σκοπό αὐτό ἐπιχειρεῖ νά συμβάλει τό βιβλίο Προσευχητάριο, τό ὁποῖο περιέχει προσευχές, γιά προσωπική καί ἰδιωτική χρήση, τό περιεχόμενο τῶν ὁποίων εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπό τίς χαρισματικές προσευχές τῆς Ἐκκλησίας μας, τίς ὁποῖες συνέταξαν ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι καί οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν προσωπικά βιώματα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς τους.

† Ὁ Ἀ.Ε.

** Ἀπό τό βιβλίο «Προσευχητάριο γιά προσωπική καί ἰδιωτική χρήση», τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχελώου Εὐθυμίου Κ. Στύλιου.*

Ἡ τριπλή ἐρώτηση

Ο ΑΝΑΣΤΑΣ ΚΥΡΙΟΣ βρίσκεται στήν ἀκρογιαλιά τῆς Τιβεριάδος καί ἀπευθύνει προσωπική ἐρώτηση στό Σίμωνα Πέτρο: «Σίμων Ἰωνᾶ ἀγαπᾶς με;» (Ἰω. 21,15).

Μετά τά γεγονότα τοῦ Πάθους, ὁ Κύριος στρέφεται σέ κάθε ἕνα Ἀπόστολο ξεχωριστά: Πέτρο, Θωμᾶ, Ἰωάννη. Καί ἡ ἐρώτηση τοῦ Κυρίου. Σάν ἀπολογισμός, σάν κριτική, σάν στοργικός ἔλεγχος, σάν προοπτική τοῦ καθενός. Ἐδῶ πρός τόν Πέτρο. Ἀποκατάσταση καί ἀνανέωση τῆς ἀποστολικῆς κλήσεως.

«Σίμων Ἰωνᾶ», ὄχι Πέτρε, ὅπως ὁ ἴδιος τόν ὠνόμασε, (Ματθ. ιστ΄ 16-18), ὄνομα τῆς πίστεως τοῦ πιστοῦ. Ἀλλά τό πρῶτο του κοινό ὄνομα. Τοῦ θυμίζει τήν φυσική του καταγωγή, ὁλόκληρο τό παρελθόν του, τήν πτώση του, πού συνέβη στό Σίμωνα, τήν ἄρνηση καί τόν ὅρκο μπροστά στή παιδίσκη. Τήν ἀδυναμία καί ἀσθένεια τοῦ ἀνθρώπου.

«Ἀγαπᾶς με;». Πρώτη φορά ἡ ἀπ' εὐθείας ἐρώτηση ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ. Τούς εἶχε ἐρωτήσει ἐάν τόν πιστεύουν. Τώρα, ἐάν ὁ Σίμων τόν ἀγαπᾶ.

Καί ὁ Πέτρος δειλά-δειλά ἀπαντᾶ. «Ναί, Κύριε, σύ οἶδας ὅτι φιλῶ σε». Ἐν προκειμένῳ ἔχουμε τρία ἀξιοπρόσεκτα σημεῖα:

α) «Ναί Κύριε». Εἶναι ἡ βεβαίωση, ἡ κατάφαση, ἡ πλήρης ἀποδοχή.

β) «Σύ οἶδας». Δηλαδή, ὄχι ἐγώ. Τό ἐγώ μου δέν ὑπάρχει ἐνώπιόν Σου. Ἔχει καταποντισθεῖ στό βάθος τῆς πτώσεώς μου.

γ) «Φιλῶ σε». Ἡ ἔννοια τοῦ φιλεῖν εἶναι μετριωτέρα ἔννοια ἐκείνης τοῦ ἀγαπᾶν. Δέν τολμᾶ νά ὁμολογήσει ὅτι τόν ἀγαπᾶ. Εἶναι ὁ Πέτρος συγκρατημένος.

Ἡ πρώτη ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι: «Βόσκε τά ἀρνία μου». Ἐδῶ, ἔχουμε τήν πρωταρχική ἔκφραση τῆς ἐμπιστοσύνης. «Βόσκε», σημαίνει φρόντισε ἐσύ προσωπικά. «Ἀρνία» σημαίνει ἐκείνους τούς ἀνθρώπους τούς ἔχοντες τίς πρῶτες πνευματικές ἀνάγκες. «Βόσκε τά ἀρνία μου» λοιπόν, δηλαδή, σοῦ ἐμπιστεύομαι τά ἀρνία μου. Εἶναι ἡ ἀρχή ἐπί τῆς ὁποίας στηρίζεται τό ἀποστολικόν ἔργον. Καί αὐτή ἡ ἀρχή, βάση ἔχει τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή ἐνισχύει τούς Ἀποστόλους ν' ἀναλάβουν τό σκληρό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς. Ἡ φωτιά τῆς ἀγάπης εἶναι ἐκείνη πού ἔρχεται καί καίει τ' ἀγκάθια τῶν δυσκολιῶν, τῶν διωγμῶν, τῶν ἀπογοητεύσεων.

Ἄν δέν ἔχει ὁ ποιμένας, ὁ ἱεραπόστολος, ὁ κατηχητής τήν ἀγάπη πρός τόν Χριστό ὡς θεμέλιο τοῦ ὅλου ἔργου του, δέν μπορεῖ οὔτε νά ξεκινήσει, οὔτε νά προχωρήσει.

«Λέγει αὐτῷ, (ὁ Χριστός στόν Πέτρο), πάλιν δεύτερον: Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾶς με; λέγει αὐτῷ ναί, Κύριε, σύ οἶδας ὅτι φιλῶ σε· λέγει αὐτῷ· ποίμαινε τά πρόβατά μου» (Ἰω. 21, 16).

«Πάλιν δεύτερον». Ἐπανάληψις πρός ἔμφαση γιά νά προκαλέσει βαθεῖα ἐντύπωση. Ἐπιμένει ὁ Κύριος στό «ἀγαπᾶς, με». Ὁ Πέτρος δέν ἐνθαρρύνεται νά πεῖ τό ρῆμα «ἀγαπᾶν» στόν ἑαυτόν του. Ἐξακολουθεῖ τό «φιλῶ σε».

«Ποίμαινε»: Εὐρυτέρα ἔννοια τοῦ βόσκειν. Πλήρης φροντίδα γιά τό ποίμνιο καί τόν κάθε ἕνα χωριστά.

* * *

Καί ἔρχεται ἡ τρίτη φορά. «Σίμων Ἰωνᾶ φιλεῖς με;»: Ὁ Κύριος ἐπιμένει. Εἶσαι βέβαιος ὅτι μέ ἀγαπᾶς ἔστω καί μέ τήν ἀνθρώπινη ἀγάπη; Δέν μπορεῖ ὅμως κανείς νά ξεφύγει ἀπό τόν ἐρωτῶντα Ἰησοῦν. Ἡ τριπλή ἐρώτηση ἔρχεται γιά ν' ἀποκαταστήσει τήν τριπλή ἄρνηση τοῦ Πέτρου. «Ἐλυπήθη ὁ Πέτρος»: διότι ἐκ τῆς τριπλῆς ἐρωτήσεως ὑπέθετε ὅτι ὁ Κύριος ἐσχημάτισε τήν πεποίθηση ὅτι δέν τόν ἀγαπᾶ, ὅτι δυσπιστοῦσε.

«Σύ πάντας οἶδας, σύ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε, λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· βόσκε τά πρόβατά μου». Δηλαδή δήλωση ὅτι κανένας δέν μπορεῖ νά κρυφθεῖ ἀπό τόν Κύριο. Εἶναι μία διαμαρτυρία τρόπον τινα ἀγάπης καί συνάμα ὁμολογία πίστεως ἐκ βάθους καρδίας.

«Βόσκε τά πρόβατά μου». Ἡ ἐπισφράγιση τῆς ἐμπιστοσύνης. Ὁ Κύριος ἤδη τόν εἶχε συγχωρήσει καί τώρα τοῦ ἐμπιστεύθηκε τήν ποίμνη.

Χρυσόστομος Σεκοῦνδος

Ἡ γριά καί ὁ ἄθεος

Μνήμη Βασιλείου Χαρώνη († 3-2-2017) λαμπροῦ Θεολόγου, ἐκπαιδευτικοῦ, συγγραφέα.

ΑΡΧΙΖΩ μέ ἕνα ἐνδιαφέρον περιστατικό πού διάβασα πρόσφατα:

«Στίς δώδεκα τά μεσάνυχτα χτύπησαν τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν μιά γριούλα καί ζήτησε ἀπό τόν παπά νά πάει νά κοινωνήσει ἕναν ἄρρωστο. Ὁ παπάς ἑτοιμάστηκε, πῆρε τή Θεία Κοινωνία καί βγῆκε ἀμέσως μαζί της. Πλησιάζουν σ' ἕνα φτωχό σπιτάκι. Ἡ γριούλα ἀνοίγει τήν πόρτα καί μπάζει τόν ἱερέα σ' ἕνα δωμάτιο. Καί νά, ξαφνικά ὁ παπάς βρίσκεται ἐκεῖ μόνος μέ τόν ἄρρωστο. Μόλις τόν βλέπει, αὐτός βάζει τίς φωνές: –Φύγε ἀπό δῶ. Ποιός σέ κάλεσε! Ἐγώ εἶμαι ἄθεος. Καί ἄθεος θά πεθάνω.

Ὁ παπάς τά ἔχασε. –Μά δέν ἦρθα ἀπό μόνος μου! Μέ κάλεσε ἡ γριά!

–Ποιά γριά; Ἐγώ δέν ξέρω καμιά γριά!

Ὁ παπάς καθώς στέκει ἀπέναντί του, βλέπει πάνω ἀπό τό κεφάλι τοῦ ἄρρωστου μιά φωτογραφία μέ τή γυναίκα πού τόν κάλεσε. Τοῦ λέει, ἐνῶ τοῦ δείχνει τή φωτογραφία: –Νά αὐτή!

–Ποιά αὐτή, ξέρεις τί λές παπά; Αὐτή εἶναι ἡ μάνα μου. Κι ἔχει πεθάνει χρόνια τώρα!

Γιά μιά στιγμή πάγωσαν καί οἱ δύο. Αἰσθάνθηκαν δέος. Ὁ ἄρρωστος ἄρχισε νά κλαίει. Ἔπειτα, ὅταν συνῆλθε ζήτησε νά ἐξομολογηθεῖ. Κι ὕστερα κοινώνησε. Ἡ μητέρα του ἀπό τόν οὐρανό εἶχε φροντίσει νά τοῦ δείξει τό δρόμο τῆς σωτηρίας.

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ αὐτό φανερώνει ὅτι ὁ Θεός δίνει εὐκαιρίες στόν ἄνθρωπο νά μετανοήσει καί νά πιστέψει. Ἔστω καί κατά τό τέλος τῆς ζωῆς του. Κατά βάθος, βέβαια, δέν ὑπάρχει κανείς ἄθεος. Καί ὅσοι λένε πώς δέν πιστεύουν στόν Θεό, πιστεύουν σέ ὑποκατάστατα (δόξα, χρῆμα, ἐξουσία). Μέσα τους ὅμως νιώθουν τήν ἀπουσία τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι χαρακτηριστικές οἱ ὁμολογίες κάποιων ἀνθρώπων πού λένε πώς δέν πιστεύουν. Ὁ ζωγράφος Σωτήρης Σόρογκας εἶχε πεῖ: «Ζηλεύω αὐτούς πού πιστεύουν, γιατί ἡ λυτρωτική δύναμη τῆς πίστης ἀπουσιάζει παντελῶς ἀπό ἐμένα». Καί καταλήγει μέ νοσταλγία καί κάποιο αἴσθημα θλίψης: «Μακάρι νά πίστευα καί ἐγώ κάπου...». Ὁ σκηνοθέτης Πατρίς Σερό παραδέχτηκε σέ συνέντευξή του: «Δέν πιστεύω στόν Θεό. Μακάρι νά μποροῦσα...».

ΕΥΤΥΧΩΣ, στήν Ἑλλάδα ὁ ἀθεϊσμός ἀποτελεῖ μιά πολύ μικρή μειοψηφία, ἕνα ἐλάχιστο ποσοστό. Τοῦτο διαπιστώνεται στίς δημοσκοπήσεις. Σέ μιά πανελλαδική τῆς «Μέτρον Ἀνάλυσις», σέ δεῖγμα 2.200 πολιτῶν, ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν ἐρωτηθέντων (95%) ἀπάντησε ὅτι εἶναι χριστιανοί ὀρθόδοξοι. Μόνο τό 1,5% εἶπαν ὅτι πιστεύουν σέ κάποια ἄλλη θρησκεία ἤ ὅτι εἶναι ἄθεοι. Ἡ δημοσκόπηση αὐτή διεπίστωσε καί κάτι ἀκόμα: Ἡ Ἐκκλησία μαζί μέ τό στρατό βρίσκονται στήν κορυφή τῶν θεσμῶν, τούς ὁποίους ἐμπιστεύονται σήμερα οἱ Ἕλληνες.

Γ.Δ. ΚΟΥΒΕΛΑΣ

Ὁ Θεός τῆς Καλαμάτας

Χειμῶνας τοῦ 1981. Οἱ τεταρτοετεῖς τῆς 54ης σειρᾶς ἱπταμένων τῆς σχολῆς Ἱκάρων ἔχουν τελειώσει τὴν πτητική τους ἐκπαίδευση στὴν μοῖρα βασικῆς ἐκπαιδεύσεως ποὺ τότε εἶχε ἀεροσκάφη T-37 (δικινητήρια jet) καὶ τώρα ἐκπαιδεύεται μοιρασμένη στὶς δύο μοῖρες ἐπιχειρησιακῆς ἐκπαιδεύσεως, στὰ ἀεροσκάφη T-2E Buckeye. Ἡ ἐκπαίδευση ἔχει πολλὲς ἀπαιτήσεις καὶ σὰν τελειόφοιτοι πρέπει νὰ ὁλοκληρώσουμε ἕνα πρόγραμμα μὲ πολλὲς πτήσεις σὲ ὅλα τὰ εἴδη ἀποστολῶν. Σὲ κάθε στάδιο, γίνονται ἀσκήσεις ποὺ θὰ βοηθήσουν νὰ συνηθίσεις τὸ ἀεροπλάνο γνωρίζοντας τὶς δυνατότητές του καὶ σκοπὸ ἔχουν νὰ ἀποκτήσεις τελικὰ πλήρη ἐξοικείωση μὲ αὐτό, προχωρώντας ἀπὸ τὰ πιὸ εὔκολα στὰ δύσκολα.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη βρισκόμουν στὴν ἀρχὴ τῆς ἐκπαιδεύσεώς μου στὸ συγκεκριμένο ἀεροπλάνο καὶ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα solo, ποὺ τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε ἀκροβατικά. Τὰ ἀκροβατικὰ καὶ ἄλλες ἀσκήσεις ἀκριβείας, βοηθοῦν στὸ νὰ μάθεις τὴ συμπεριφορά του σὲ ἀκραῖες συνθῆκες, ὥστε σταδιακὰ νὰ φθάσεις στὸ σημεῖο νὰ λειτουργεῖς ψύχραιμα καὶ γρήγορα σὲ ὁτιδήποτε παρουσιασθεῖ ὡς «emergency» ἢ ὡς ἁπλὴ καὶ συνηθισμένη ἀνάγκη στὴν πτήση.

Ἔτσι λοιπὸν μετὰ ἀπὸ μία σειρὰ προετοιμασιῶν καὶ διαδικασιῶν, παρέλαβα στὴν πίστα τὸ ἀεροπλάνο μου. Τὸ ἐπιθεώρησα, μπῆκα καὶ δέθηκα στὸ cockpit. Ὅλα ἔγιναν χωρὶς νὰ ὑπάρξει κάποιο πρόβλημα καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ἀπογειωνόμουν ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Καλαμάτας μὲ πορεία ἀρχικὰ βόρεια καὶ ἀνεβαίνοντας στὸ ὕψος πού μοῦ ἔδωσε ὁ πύργος ἐλέγχου πτήσεων (Π.Ε.Π.), ὁ ὁποῖος συγχρόνως μοῦ ἔδωσε καὶ περιοχή. Ἦταν τὰ Κύθηρα. Χάρηκα ποὺ ἡ περιοχὴ αὐτὴ ἦταν ἐλεύθερη, διότι θὰ μοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ ἀπολαύσω τὴ θέα τῆς διαδρομῆς μέχρι νὰ φθάσω ἐκεῖ καὶ νὰ ἀρχίσω δουλειά, ἀφοῦ ὁ καιρὸς ἦταν πολὺ καλός. Ὅσο κι ἂν φαίνεται παράξενο, τὸ cockpit τοῦ ἀεροπλάνου εἶναι ὁ χῶρος ἐργασίας τοῦ ἀεροπόρου. Ὅταν βρίσκεσαι στὸν ἀέρα, πολὺ λίγο ἀπολαμβάνεις αὐτὰ ποὺ ἡ πτήση σου προσφέρει διότι εἶσαι μονίμως ἀπασχολημένος καὶ σὲ ὑπερένταση στὴν προσπάθεια νὰ τηρεῖς τοὺς κανόνες ποὺ πάντα εἶναι πολλοὶ στὴν πτήση. Παρ' ὅλα αὐτά, ὅταν βρίσκεσαι σὲ «εὐθεῖα καὶ ὁριζόντια» πτήση, ὅπως τὴ λέμε, μπορεῖς λίγο νὰ ἀπολαύσεις τὴ θέα, διατηρώντας ὅμως πάντα τὴν ἑτοιμότητά σου γιὰ ὁτιδήποτε μπορεῖ νὰ συμβεῖ στὸ κάθε δευτερόλεπτο, ἀφοῦ ἐκεῖ ἐπάνω ὅλα ἐκτυλίσσονται πολὺ γρήγορα.

Ἔφτασα λοιπὸν στὰ Κύθηρα στὸ συγκεκριμένο ὕψος πού μου ἔδωσαν καὶ ἀφοῦ ἔκανα ὅλους τους ἀπαιτούμενους ἐλέγχους ἄρχισα τὰ ἀκροβατικά. Σὲ τέτοιες πτήσεις πάντα ἔχεις ὑπερένταση διότι εἶσαι μόνος σου καὶ βρίσκεσαι πολὺ κοντὰ στὸ νὰ πάθεις black out ἢ κάτι ἄλλο, ἀφοῦ ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς καταπονεῖται ἀρκετά. Ἔτσι λοιπὸν ἐπι-

στρατεύεις ὅλες τὶς ἱκανότητες καὶ γνώσεις σου ὥστε καὶ τὸ πρόγραμμα νὰ τηρήσεις, ἀλλὰ καὶ νὰ γυρίσεις πίσω ἀσφαλὴς ἐσὺ καὶ τὸ ἀεροπλάνο τῶν κάποιων ἑκατομμυρίων δολαρίων πού σοῦ ἐμπιστεύθηκαν.

Σὲ μικρὰ διαλείμματα, λοιπόν, ἐπαναλάμβανα τοὺς ἐλέγχους μου, παρατηρώντας παράλληλα καὶ τὸ περιβάλλον γιὰ ἐντοπισμὸ τυχὸν ἀξιοπρόσεκτου γεγονότος, κυρίως ὅσον ἀφορᾶ τὶς καιρικὲς συνθῆκες. Ἡ ὥρα εἶχε προχωρήσει, τὰ καύσιμα τῶν δεξαμενῶν τῶν ἀκροπτερυγίων μου εἶχαν πρὸ πολλοῦ ἐξαντληθεῖ καὶ σκέφθηκα ὅτι δὲν θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ καταπονήσω ἄλλο τὸν ἑαυτό μου ἀφοῦ τὸ πρόγραμμα εἶχε σχεδὸν ὁλοκληρωθεῖ. Ἔτσι παραμένοντας λίγο ἀκόμα στὴν περιοχὴ γιὰ τὶς τελευταῖες ἀσκήσεις καί τελειώνοντας, ἔστρεψα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ ἐκεῖ, δηλαδή, πού βρισκόταν τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Καλαμάτας.

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ πού κοίταξα πρὸς ἐκείνη τὴν κατεύθυνση, μὲ περίμενε μία ἔκπληξη. Ὁ καιρὸς στὰ δυτικὰ εἶχε κλείσει, καὶ ὅλο τὸ γνώριμο τοπίο πού μέχρι πρὶν λίγο ἔβλεπα ἀπὸ τὰ 18.000 πόδια, εἶχε ἐξαφανισθεῖ. Τὸ μόνο πού φαινόταν κι αὐτὸ λίγο, ἦταν ἡ χιονισμένη κορυφὴ τοῦ Ταϋγέτου. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶχαν σκεπασθεῖ μὲ ἕνα παχὺ ἄσπρο ἀδιαπέραστο στρῶμα νεφῶν ἀρκετὰ κάτω ἀπὸ τὸ ὕψος πού πετοῦσα καὶ μόνο στὴν περιοχὴ πού βρισκόμουν ὑπῆρχε ἀκόμα ὁρατότητα καὶ μποροῦσα νὰ δῶ τὰ Κύθηρα καὶ λίγα μίλια δυτικὰ ἀπὸ αὐτά. Τὸ θέαμα ἦταν ὑπέροχο ἀλλὰ ἤδη, περισσότερος ἱδρῶτας εἶχε ἀρχίσει νὰ προστίθεται στὸν ὑπάρχοντα πού ὀφειλόταν στὴν καταπόνηση πού μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχα ὑποστεῖ ἀπὸ τὶς ἀσκήσεις. Ἡ ἔνταση αὐξήθηκε κατακόρυφα.

Τί εἶχε γίνει; Προφανῶς ἀπασχολημένος μὲ τὶς ἀσκήσεις μου στὰ τελευταῖα λεπτά, δὲν πρόσεξα ὅτι ἀπὸ τὰ δυτικὰ ὁ καιρὸς ἔκλεινε. Ἀπὸ τὸν Π.Ε.Π. καὶ τὴ μοίρα μου καμμία εἰδοποίηση. Ἢ μὲ εἶχαν ξεχάσει (βεβαίως, δὲν συνηθίζεται), ἢ μοῦ εἶχαν ἐμπιστοσύνη, ἢ εἶχαν στὸν ἑαυτὸ τους ἐμπιστοσύνη ὅτι ἐκπαίδευαν καλὰ καὶ οἱ Ἴκαροι εἶχαν πολλὲς ἱκανότητες.

Ἐδῶ σημειώνω ὅτι δὲν εἴχαμε ἀκόμα ἐκπαιδευτεῖ στὴν πτήση μὲ ὄργανα στὸ συγκεκριμένο ἀεροπλάνο γι' αὐτὸ πετούσαμε πτήσεις ὄψεως προσέχοντας ἀκριβῶς αὐτό. Νὰ μὴν βρεθοῦμε σὲ κακοκαιρία.

Μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα, τὸ μόνο πού μου ἔμενε ἦταν νὰ κατευθυνθῶ γρήγορα πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ Ταϋγέτου πού ἔβλεπα καὶ μετὰ κάνοντας ὑπολογισμοὺς καὶ ἐκτιμήσεις νὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ κάποια τρῦπα στὰ σύννεφα γιὰ νὰ περάσω κάτω ἀπὸ τὴ βάση τους. Γιὰ διάτρηση νεφῶν οὔτε σκέψη. Ἀκόμα καὶ πολὺ ἔμπειροι ἀεροπόροι πού μπῆκαν στὰ σύννεφα, μὲ μία λάθος ἐκτίμηση βρέθηκαν πάνω σὲ κάποιο βουνό, τερματίζοντας βίαια ὄχι μόνο τὴν πτήση τοὺς ἀλλὰ καὶ τὴν ζωή τους.

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀναφορά μου στὸν ἀσύρματο ὅτι ἀφήνω τὰ Κύθηρα καὶ ἔρχομαι γιὰ προσγείωση, αὔξησα τὴν ταχύτητά μου καὶ ἀφοῦ προσπέρασα τὴν κορυφὴ τοῦ Ταϋγέτου ἀπὸ τὰ δεξιά μου, ὑπολόγισα ὅτι βρίσκομαι κάπου ἐπάνω ἀπὸ τὸν Μεσσηνιακὸ κόλπο. Ὅλα ἦταν κλειστά. Ἕνα τοπίο ὁμοιόμορφο χωρὶς σημάδια, πού μπροστά μου καὶ γύρω μου τὸ μόνο πού ἔβλεπα ἦταν ὁ ἀπέραντος οὐρανὸς χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ ἀκριβῶς βρίσκομαι καὶ πού ἂν ἡ ὀροφὴ τῶν νεφῶν ἀνέβαινε λίγο ἀκόμα, θὰ μποροῦσε μέσα σὲ λίγα λεπτὰ νὰ κρύψει καὶ τὴν μοναδικὴ γνώριμη εἰκόνα τῆς κορυφῆς τοῦ Ταϋγέτου. Αὐτό, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὰ καύσιμα πού ἐλαττώνονταν, ἔκανε τὴν κατάσταση ἀρκετὰ δύσκολη. Ἔπρεπε νὰ βρῶ τὸ συντομότερο ἕνα ἄνοιγμα.

Δὲν θυμᾶμαι πόσο περιπλανήθηκα πάνω ἀπὸ τὸν Μεσσηνιακὸ κόλπο προσέχοντας πάντα τὸ μοναδικὸ σημάδι-φάρο πού εἶχα καὶ κάνοντας συνεχῶς ὑπολογισμοὺς καὶ νέες ἐκτιμήσεις ὅσον ἀφορᾶ τὴ θέση μου.

Τελικά, κάποια στιγμὴ εἶδα στὸ πλάι ἕνα μικρὸ κενό.

Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

Ἀπὸ μακριὰ δὲν ἤξερα ἂν εἶναι ἄνοιγμα. Ἔστριψα ἀμέσως καὶ πέταξα ἀπὸ πάνω του. Ναὶ ἦταν ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα. Βλέποντας ἀπὸ πάνω εἶδα μέσα του τὰ κύματα τῆς θάλασσας. Δὲν ἔκανα ἄλλον ἐλιγμό. Βούτηξα ἀμέσως χρησιμοποιώντας τὰ ἀερόφρενα καὶ βάζοντας τοὺς κινητῆρες στὴν τσέπη μου (ἀεροπορικὴ ἔκφραση ποὺ σημαίνει ἐλάχιστες στροφὲς καὶ λέγεται διότι γιὰ νὰ λειτουργήσουν οἱ κινητῆρες ἔτσι, πρέπει οἱ μοχλοὶ ἰσχύος τους νὰ μετακινηθοῦν τελείως πίσω, ὅπου πολὺ κοντὰ βρίσκεται ἡ ἀριστερὴ τσέπη τοῦ ἀεροπόρου). Πέρασα ἀπὸ μέσα μὲ μεγάλη κλίση πρὸς τὰ κάτω καὶ βρέθηκα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα παρὰ τὸν κίνδυνο ποὺ ὑπῆρχε νὰ συγκρουστῶ μὲ ἄλλο ἀεροπλάνο ποὺ πιθανὸν ἐκείνη τὴν στιγμὴ περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ἄλλωστε δὲν εἶχα πολλὲς ἐπιλογές.

Τὸ περιβάλλον στὸ ὕψος αὐτὸ ἦταν σκοτεινὸ καὶ μόλις ὁριζοντίωσα, κοίταξα γύρω μου γιὰ νὰ βρῶ τὴν ἀκριβῆ θέση μου. Ἀνακουφίστηκα ὅταν διαπίστωσα ὅτι οἱ ὑπολογισμοί μου ἦταν σωστοί. Εἶχα βρεθεῖ βορειοανατολικὰ τῆς Κορώνης καὶ ἡ Καλαμάτα φαινόταν βόρεια, αὐτὴ τὴ φορὰ ἰδιαίτερα φιλόξενη. Ἡ ἔνταση σιγὰ- σιγὰ καταλάγιαζε. Στὴ συνέχεια ὅλα κύλισαν ὁμαλά, χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο.

Ἡ συγκεκριμένη πτήση, θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε ἐξελιχθεῖ διαφορετικά. Λίγο περισσότερο «θάρρος», ἢ λίγο περισσότερο ἄγχος, ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ ποὺ δὲν θὰ φαινόταν, τὸ ἄνοιγμα στὰ σύννεφα ποὺ δὲν θὰ βρισκόταν, ἡ «συνάντηση» μὲ τὸ ἴχνος ἄλλου ἀεροπλάνου τὴν στιγμὴ ποὺ βγῆκα πάνω ἀπὸ τὴν θάλασσα, καθὼς καὶ ἡ συμβολὴ ἄλλων παραγόντων, εὔκολα θὰ ἄλλαζαν τὰ δεδομένα πρὸς τὸ χειρότερο. Περιστατικὰ αὐξημένου κινδύνου μεγαλύτερου ἢ μικρότερου ἔχουν ὑπάρξει πολλά, ὅμως εἴτε ἐπειδὴ τὰ στελέχη τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἔχουν συγκρατημένο λόγο, εἴτε διότι δὲν σκέφτονται πολλοὶ νὰ τὰ καταγράψουν, παραμένουν ἄγνωστα τόσο σ' αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ τὰ δοῦν ἁπλῶς μέσα ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἱκανότητες, ὅσο καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ τὰ βλέπουν ὡς σχετιζόμενα μὲ τὴν ὀρθόδοξη πίστη τῶν Ἑλλήνων. Θεωρῶ ὅτι κάποια περιστατικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ καταγράφονται καὶ νὰ δημοσιεύονται γιὰ πολλοὺς ἀλλὰ καὶ προφανεῖς λόγους.

Καὶ ἐξηγῶ. Ὅταν ἤλθα στὴν Καλαμάτα, ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ ἀπόμακροι ὡς πρὸς τὴν πίστη στὸν Θεὸ ἀεροπόροι κυρίως ἐκπαιδευτές, συχνὰ ἀνέφεραν «τὸν Θεὸ τῆς Καλαμάτας». Στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαινα τί ἐννοοῦσαν. Πρόσεξα ὅμως ὅτι χρησιμοποιοῦσαν αὐτὴν τὴν φράση, ὅταν ἀναφέρονταν σὲ δύσκολες συνθῆκες πτήσεων, κυρίως στὴν μεγάλη κυκλοφορία ποὺ ὑπῆρχε τακτικὰ στὸ ἀεροδρόμιο καὶ στὴν περιοχή του. Ἀργότερα κατάλαβα ὅτι ἐννοοῦσαν ἀκριβῶς, πὼς ὅταν σὲ ἕνα ἀεροδρόμιο βρίσκονται τρεῖς μοῖρες, δηλαδὴ περίπου 60 ἀεροπλάνα, ποὺ συχνὰ τὴν ἴδια ἡμέρα πετοῦσαν τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτά, τότε οἱ πιθανότητες γιὰ ἀτυχήματα ἦταν μεγάλες, ἀφοῦ τὰ πληρώματα ἦταν κυρίως ἐκπαιδευόμενοι. Τὰ σφάλματα, παρὰ τὴν καλὴ ἐκπαίδευση καὶ παρὰ τὰ μέτρα ἀσφαλείας, γίνονται. Προσωπικά, μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια ἐμπειριῶν καὶ γνώσεων, θεωρῶ- μὲ βάση τὶς συνήθεις στατιστικές-, ἀξιοθαύμαστο τὸ δυσανάλογο τῆς σχέσης μεταξὺ τῆς αὐξημένης δραστηριότητας καὶ τῶν ἀτυχημάτων ποὺ ἦταν καὶ εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτα.

Πιστεύω ὅτι ὄντως ὁ «Θεὸς τῆς Καλαμάτας» εἶναι ἐκεῖ. Ἦταν καὶ εἶναι ἰδιαιτέρως ἐκεῖ καὶ προστατεύει τὰ λεβεντόπαιδά του ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν πίστη μας τὴν ἁγία καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία. Ὁ Θεός μας ἀγαπάει τὴν Ἑλλάδα μας. Ἀγαπάει τὸν φιλόχριστο στρατό μας. Ἀγαπάει τὰ παιδιά του. Λυπᾶμαι ποὺ δὲν σκέφθηκα τότε νὰ κρατήσω τὴν ἡμερομηνία τοῦ συμβάντος αὐτοῦ, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκτὸς τῶν προσωπικῶν μου φίλων Ἁγίων, στὴν πτήση μου αὐτή, ἦταν μαζί μου καὶ ὁ Ἅγιος ποὺ γιόρταζε ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὅποιος κι ἂν ἦταν τὸν εὐχαριστῶ.

Γεώργιος Φιλιππῆς
Σμήναρχος

Ἡ κρυμμένη ΕΥΛΟΓΙΑ

Γιά τήν Μνήμη καί τήν Λήθη, γιά τίς ἀλλόκοτες διαδρομές πού τίς συνδέουν στά μυστικά βάθη τῶν ἑλίκων αὐτῆς τῆς ὑπέροχης καί θαυμαστῆς κατασκευῆς πού περικλείεται στήν κεφαλή μας καί τήν ὁποία - μέ ταπεινή ἀδυναμία προσδιορισμοῦ τοῦ μεγαλείου της - ὀνομάζουμε ἁπλῶς ἐγκέφαλον, ὅπως, ἐπίσης, γιά τίς ἰδιοτροπίες τῆς λειτουργίας τους καί τίς μυστικές διασυνδέσεις τους μέ τήν ἀφέντρα τοῦ νοῦ, αὐτήν πού ἀποκαλοῦμε συνείδηση, ἔχουν γραφεῖ ἑκατομμύρια σελίδων.

Νευρολόγοι, παθολογοανατόμοι, ψυχολόγοι, ψυχίατροι, γενετιστές, ἀλλά καί μεγάλοι φιλόσοφοι, στοχαστές καί λογοτέχνες, ἔχουν προσπαθήσει νά ἀποκωδικοποιήσουν τά μαγικά μυστικά τους, μιά καί ἡ σημασία τῆς Μνήμης, γιά ὅλες τίς πνευματικές λειτουργίες τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἀπροσμέτρητη καί θαυμαστή. Χωρίς αὐτήν, ὄχι μόνο ἡ μάθηση καί ἡ κρίση, ἀλλά καί ἡ στοιχειώδης ἐπικοινωνία, ὅπως κι αὐτή ἡ ἴδια ἡ ἐπιβίωση τοῦ ἀνθρώπου θά ἦταν προβληματική. Διότι, ὅπως ἔχει εὔστοχα λεχθεῖ, «ξέρεις μόνο ὅ,τι θυμᾶσαι».

Ἀναλογίζομαι, ὅμως, καί τό παράξενο παιχνίδι στό ὁποῖο μπορεῖ νά μᾶς παρασύρει καί νά μᾶς παγιδεύσει ἡ Μνήμη, ἐμπλουτίζοντάς μας μέ τήν ἱκανότητα καί τήν δυνατότητα νά ἀποθησαυρίζουμε ἀναμνήσεις, τίς ὁποῖες, μέ ἰδιοκτησιακή βουλιμία, κάνουμε τό λάθος νά τίς θεωροῦμε κτῆμα μας. Εἶναι δικές μας μέν, ἀλλά κτῆμα μας ὄχι. Μπορεῖ νά λέμε καί νά τό πιστεύουμε μέ πάθος ὅτι κανείς δέν μπορεῖ νά μᾶς στερήσει τίς ἀναμνήσεις μας. Ὅμως, ξεχνᾶμε τήν ἐξουθενωτική καί, πολλές φορές, τραγική ἀδυναμία μας νά διαχειριστοῦμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι αὐτές τίς ἀναμνήσεις σύμφωνα μέ τήν βούλησή μας, ὅπως μποροῦμε νά τό πράξουμε μέ ὁποιοδήποτε «κτῆμα» μας.

Ἡ Μνήμη, πολλές φορές ἀπρόσκλητη, παρεμβαίνει ὁρμητική στήν ζωή μας. Χρησιμοποιώντας γιά ὄχημα μιά φωτογραφία, ἕνα γράμμα, μιά λέξη, μιά κίνηση, μιά μελωδία, ἕνα ἄρωμα ἤ μιά χρυσῆ ἀνταύγεια στόν οὐρανό τοῦ δειλινοῦ - πάντα σέ κάποια μυστική συνεργασία μέ τήν Λήθη - ἀποφασίζει νά μᾶς ταξιδέψει στήν γαλήνη καί τήν γλύκα τῆς ἐνσυνείδητης ἀναπόλησης προσώπων καί γεγονότων, πασπαλισμένων, θαρρεῖς, μέ μιά δική της μαγική χρυσόσκονη καί νοτισμένων ἀπό νοσταλγία. Καί τότε, ἄν καί ἀπρόσκλητη, εἶναι καλοδεχούμενη σάν ἕνας δικός μας ἄνθρωπος πού μᾶς ἔλλειψε γιά καιρό καί ἀποζητούσαμε τό γλυκό του χαμόγελο.

Εἶναι ὅμως καί φορές πού, ἀπρόσκλητη καί πάλι, γίνεται ἀναιδής, ἀφοῦ, χωρίς καθόλου νά μᾶς ρωτήσει, χωρίς κἄν νά τήν ἐνδιαφέρει ἡ δική μας διάθεση, μᾶς ξεκουφαίνει μέ τόν μακρινό ἀπόηχο τῆς σειρήνας κάποιου ἀσθενοφόρου πού ζωντανεύει στόν νοῦ στιγμές τραγικές, ἤ μᾶς κατακαίει μέ τήν φλόγα ἑνός ταπεινοῦ καντηλιοῦ πάνω στό ψυχρό μάρμαρο μιᾶς περασμένης, ἀλλά ἀβάσταχτης ἀκόμα, ἀπώλειας.

Ἄλλοτε πάλι, ξεδάβει κάποιες σκοτεινές σελίδες ἀπό τά τρίσβαδα τῶν καταχωνιασμένων καί, συχνά, ἀραχνιασμένων κατάστιχων καί βιβλίων, ὅπου ἔχουν, μέ τά χρόνια, καταγραφεῖ οἱ χρεωστικοί καί πιστωτικοί λογαριασμοί τῆς ζωῆς πού ζήσαμε. Ντροπές, ἐνοχές, λόγια ἄστοχα, μουτζοῦρες ἀπό μισοσβησμένες παραλείψεις ἤ καί ἀρνητικές κινήσεις πού, ἴσως, σέ κάποιους νά στοίχισαν δάκρυα, ἀράδες κακογραμμένες πού σημειώνουν θεληματικές ἤ καί ἀθέλητες ἀκόμα μικρότητες, προσβολές καί ἀδικίες, ὧρες πού ξεχάσαμε τήν ἔννοια τῆς ἀγάπης καί γυρίσαμε τήν πλάτη στόν Δημιουργό. Ὅλα μπορεῖ νά τά διαβάσει καί νά τά ζωντανέψει ἡ παντοδύναμη Μνήμη.

Αὐτή ἡ ἀναμέτρηση μαζί της, σέ βρίσκει ἀπροετοίμαστο, ἀκάλυπτο, ἀδύναμο, γυμνό. Μάταια προσπαθεῖς νά προσπεράσεις, νά βρεῖς τρόπο νά ξεφύγεις, καταφύγιο νά κρυφτεῖς, νά χαθεῖς. Εἴτε σ' ἔχει χωνέψει τό βουερό πλῆθος, εἴτε παραδέρνεις μόνος στό σκοτάδι – κυρίως τότε - ἡ Μνήμη σέ κυκλώνει ἀπό παντοῦ, παντοδύναμη. Μάταια τήν ἱκετεύεις νά σοῦ θυμίσει κάτι ἄλλο. Μάταια καλεῖς τήν Λήθη νά σέ συμπονέσει καί νά σοῦ συμπαρασταθεῖ...

Ἡ Μνήμη, κυρίαρχη καί ἀμείλικτη, τήν ἔχει ἀποδιώξει. Τήν μάχη πού δίνεις ἐναντίον της, θά τήν κερδίσει τελικῶς αὐτή, μέ τούς δικούς της ἀνεξέλεγκτους τρόπους. Ἡ «δική σου» ἀνάμνηση εἶναι δικό της κτῆμα καί, ἐρήμην σου, μπορεῖ νά τό στήνει κυριαρχικά στό κέντρο τῆς δικῆς σου συνείδησης.

***

Νά εἶσαι, ὅμως, ἄραγε ἐσύ ὁ χαμένος; Ἤ, μήπως, αὐτή ἡ μάχη εἶναι πού ἀξίωσε, ἐσένα - τόν ἀχόρταγο κυνηγό εὐχάριστων μόνο ἀναμνήσεων - νά βρεῖς τήν εὐκαιρία νά σκύψεις στίς πιό μύχιες, τίς πιό διπλοκλειδωμένες καί σκοτεινές γωνιές τῆς ψυχῆς σου, ὥστε νά μπορέσεις νά δεῖς καί νά συνειδητοποιήσεις ὅσα προσπάθησες καί ἐπέμενες νά ξεχάσεις;

Ἴσως, αὐτή νά εἶναι γιά σένα μιά ἁγιασμένη ὥρα, μιά κρυμμένη εὐλογία πού σοῦ χαρίστηκε, γιά νά μπορέσεις νά φτάσεις στήν ἀναθεώρηση, στήν μυστική μετάνοια, στήν καταλυτική προσευχή καί στήν μύχια αἴτηση γιά συγχώρεση καί ἔλεος...

ΜΕΡΟΠΗ Ν. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ,
Ὁμότιμη Καθηγήτρια
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

«Νύχτα γιομάτη δάματα νύχτα σπαρμένη μάγια»

(Διονύσιος Σολωμός
«Ἐλεύθεροι πολιορκημένοι»)

Ἡ νύχτα πάντοτε μέ γοήτευε. Ἄλλοτε ἀστροφώτιστη καί φεγγαρόλουστη, ἄλλοτε σκοτεινή καί μυστηριώδης. Πάντα εὐπρόσδεκτη. Ὁ Θεός ἔδωσε τή νύχτα γιά νά κοιμοῦνται οἱ ἄνθρωποι καί ὅλα τά ζωντανά πλάσματα, ὁ δέ ὕπνος δόθηκε –κατά πώς λέει ὁ Μέγας Βασίλειος – «εἰς ἀνάπαυσιν τῆς πολυμόχθου σαρκός».

Ὁ μεγάλος ποιητής καί ψαλμωδός Δαυίδ στόν 103 ψαλμό ἀναφέρει ὅτι ὁ Θεός «ἔθου σκότος καί ἐγένετο νύξ. Ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τά θηρία τοῦ δρυμοῦ». Κι ἄλλοι πολλοί ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων καί τῆς Τέχνης ἀπό τήν ἀρχαιότητα, μέχρι σήμερα δημιούργησαν ἔργα ἀναφερόμενα στή νύχτα καί στά μυστήριά της. Ἡ νύχτα ἔξω στή φύση (στήν ἐξοχή, στό βουνό ἤ στή θάλασσα) διαφέρει ἀπό τή νύχτα στίς πόλεις. Στή φύση, τή νύχτα κυριαρχεῖ ἡ σιωπή, ἡ γαλήνη, πού διακόπτεται πού καί πού ἀπό κάποιους θορύβους (ὁ ψίθυρος τοῦ ἀέρα στά φύλλα τῶν δέντρων, τό κελάρυσμα τοῦ ρυακιοῦ, οἱ κοασμοί τῶν βατράχων, τό κελάηδημα κάποιων πουλιῶν πού ξαγρυπνοῦν ἤ ὁ φλοῖσβος τῆς θάλασσας), πού ὅμως δέν ἐνοχλοῦν καθόλου τά αὐτιά καί τά νεῦρα τῶν ἀνθρώπων. Ἐνῶ, στήν πόλη οἱ θόρυβοι τῶν μηχανῶν πού κατασκεύασαν οἱ ἄνθρωποι εἶναι πολύ ἐνοχλητικοί καί βλαβεροί στήν ὑγεία μας (αὐτοκίνητα, τρένα, ἀεροπλάνα, μηχανάκια, ἐργοστάσια, κομπρεσέρ, κ.λπ. κ.λπ.).

Ἡ νύχτα σημαδεύεται ἀπό πολλά πονηρά καί ἁμαρτωλά ἔργα τῶν ἀνθρώπων, πού δέν φοβοῦνται τόν Θεό, ἀλλά καί ἁγιάζεται ἀπό τίς πολύωρες θερμές προσευχές ἁγίων ἀνθρώπων, ἰδιαίτερα στίς Ἱερές Μονές.

Ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἔχει καθιερώσει τήν ἱερή Ἀκολουθία τοῦ Μεσονυκτικοῦ, πού μέ τούς ὑπέροχους ψαλμούς καί τίς βαθυστόχαστες εὐχές τῶν Πατέρων δημιουργοῦν μεγάλη κατάνυξη καί εὐφροσύνη στίς καρδιές τῶν προσευχομένων. Καί ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός νύχτα διάλεξε γιά νά ἔρθει στή γῆ μας, γιά νά φέρει τό χαρμόσυνο μήνυμα τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Ἠλίας Κατσάνος

Διαμάντια
ἀπό τήν Συνέντευξη τοῦ Ἀναστασίου Ἀλβανίας

(ΕΡΤ1 - 8 Ἰανουαρίου 2017)

Ἡ συνέντευξη τοῦ Ἀναστασίου Ἀλβανίας ἄγγιξε τίς εὐαίσθητες χορδές τῆς ψυχῆς μας μέσα στήν κρύα παγωνιά τοῦ Γενάρη.

Ἰδιαίτερα τόνισε τήν ἀνάγκη τῆς ἀγάπης πρός τόν συνάνθρωπο. Αὐτή ἡ ἀγάπη ἔχει στιγματίσει τήν ζωή του ἀκόμα ἀπό μικρό παιδί καί τά λόγια τοῦ Εὐαγγελίου «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί» εἶναι πηγή ἐμπνεύσεως σ' ὅλη του τήν πορεία.

Ἰδιαίτερα τόνισε τήν ἀνάγκη τῆς αὐτοκριτικῆς λέγοντας, πώς δέν ὠφελεῖ νά κρίνουμε συνεχῶς τούς ἄλλους γιά τά κακῶς ἔχοντα, ἀλλά νά ἐλέγχουμε τόν ἑαυτό μας καί νά φροντίζουμε νά τά διορθώσουμε. Πρέπει νά σταματήσουμε νά εἴμαστε τά δύματα.

Μέ συγκίνηση μίλησε γιά τήν ὡραιότητα καί ὑπεροχή τῆς «Ὀρθοδοξίας», πού τονίζει τήν συντριπτική εἰκόνα μεγαλείου καί ἀγάπης. Ὑπέροχο ἦταν, ὅταν εἶπε, πώς κυριαρχεῖ στό D.N.A. τῶν Ἑλλήνων, πού ἐμπνέονται ἀπό αὐτήν.

Μᾶς συγκλόνισε λέγοντας πώς εἶναι εὐθύνη καί εὐαισθησία πού πρέπει νά κρατήσουμε σάν Ἕλληνες φροντίζοντας νά μήν ἀλλοιώσουμε τίποτα ἀπό τήν θρησκεία μας, οὔτε μία σταγόνα. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατί ἡ σταγόνα μοιάζει μέ τό δηλητήριο, πού δηλητηριάζει τά πάντα.

Καθοριστικό φάρμακο εἶπε εἶναι τό «ἀληθεύειν καί ποιεῖν δίκαια καί ἀρεστά τῷ Θεῷ».

Ἐπίσης, ἀνέφερε πώς δέν θά βροῦμε τόν ἑαυτό μας, ἄν δέν σκάψουμε στό D.N.A. μας, πού εἶναι ἀπό τά ὡραιότερα τοῦ κόσμου.

Συγκινεῖται ἀπό τά λόγια τοῦ Ἐλύτη: «Ἀνέτειλες Νοητέ ἥλιε τῆς δικαιοσύνης». Εἶπε, πώς ὁ Νοητός ἥλιος εἶναι ὁ Χριστός καί θά πρέπει νά ἀνοίξουμε τήν καρδιά μας νά μπεῖ μέσα μας.

Αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ τά λόγια τοῦ Μεγάλου Βασιλείου «τό φέγγος τῆς δικαιοσύνης δέν τό σέβονται οἱ ἄνθρωποι ἄν δέν εἶναι ἄνθρωποι τῆς «ΑΓΑΠΗΣ».

Κατερίνα Δογάνη

Στούς ἀρχαίους Φιλίππους τῆς Μακεδονίας μ

Τοῦ Ἀντωνίου
Ν. Στυλιανάκη
Ἱεροκήρυκος
Λογοτέχνη
Κύπρος

1975-1976. Ὁ ἐθνικός πόνος καί ἡ ἐθνική θλίψη γιά τή συμφορά τοῦ 1974, κατάδηλα.

Τά δάκρυα γιά τό κουρσεμένο νησί στάζουν ἀκόμη. Καί τραβῶ γιά τά ἑλληνικά μακεδονικά χώματα. Στή μητροπολιτική περιφέρεια Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου. Παρά τούς πόδας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κυροῦ Κωνσταντίου. Νεαρός πτυχιοῦχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί δευτεροετής, τότε φοιτητής τοῦ Ἱστορικοῦ καί Ἀρχαιολογικοῦ Τμήματος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἰδίου Πανεπιστημίου, γιά μιά διακονία καί μιά θητεία ἑνός σχολικοῦ ἔτους σέ νεανικό, χριστιανικό Ἵδρυμα τῆς ὁμορφότατης καί φιλόξενης Καβάλας (Διευθυντής τοῦ Οἰκοτροφείου Ἀρρένων στόν Ἅγιο Σίλα). Μέ τήν Κύπρο στις ἀποσκευές καί τό μαρτύριό της στήν καρδιά...

Πῆρα τά παιδιά τῆς Καβάλας ἐκδρομή στούς ἀρχαίους Φιλίππους. Ἀπό μιά διαδρομή ὁπωσδήποτε... πανομοιότυπη μέ ἐκείνη πού ἀντίκρυσαν στά ἀποστολικά χρόνια τά μάτια τῶν Ἀποστόλων Παύλου, Λουκᾶ, Σίλα καί Τιμοθέου. Ἕνα τοπίο γεμᾶτο ἄρωμα Καινῆς Διαθήκης. Ἀτμόσφαιρα μυσταγωγίας καί γαλήνης ἐσώτατης. Ὁ σεβαστός καί λίαν ἀγαπητός Ἀρχιμανδρίτης πατήρ Κωνσταντῖνος Σακαρίδης, πού μᾶς συνοδεύει, ξέρει πολύ καλά νά μεταδίδει συγκίνηση καί δέος οὐρανοῦ. Οἱ λόγοι του φιλικοί, ζεστοί, ρωμαλέοι, μᾶς γεμίζουν χαρά ἀνείπωτη.

Σταματοῦμε γιά προσκύνημα στό Βαπτιστήριο τῆς Ἁγίας Λυδίας τῆς πορφυροπώλιδος (Πράξεις τῶν Ἀποστόλων 16, 14) καί βρέχουμε τά χέρια καί τό πρόσωπο (ὡς εὐλογία) μέ τά νερά τοῦ Ζυγάκτη.

Καί εἶναι ὁ Ζυγάκτης ὁ ποταμός ὅπου μέσα στά νερά του βάπτισε ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος τήν Λυδία, τήν οἰκογένειά της καί τήν οἰκογένεια τοῦ δεσμοφύλακα τῆς Φυλακῆς τῶν Φιλίππων, καθώς καί τόν ἴδιο τόν δεσμοφύλακα (Πράξεις 16, 33-34).

ς μας

Ἀποκορύφωμα τῆς συγκίνησης ἡ θέα τῶν ἀρχαίων Φιλίππων: Μάρμαρα πρωτοχριστιανικῆς βασιλικῆς, χαλάσματα ρωμαϊκῶν κτισμάτων... Ὁ πατήρ Κωνσταντῖνος μᾶς ξεναγεῖ. Φτάνουμε μπροστά στό «κτίριο» τῆς Φυλακῆς. Τό κελί τοῦ Παύλου καί τοῦ Σίλα εἶναι ἐκεῖ, ἀναστηλωμένο καί φροντισμένο ἀπό ἀρχαιολογική ὑπηρεσία. Ἀνοίγουμε τή σιδερένια καγκελωτή πόρτα τοῦ κελιοῦ καί μπαίνουμε μέσα. Δέν εἶναι μπορετό νά περιγραφεῖ ἡ συγκίνησή μας.

Ὁ πατήρ Κωνσταντῖνος ἀνοίγει τή Καινή του Διαθήκη στό βιβλίο τῶν Πράξεων καί μᾶς διαβάζει τά χωρία ὅπου ὁ Λουκᾶς περιγράφει τίς στιγμές τοῦ Παύλου καί τοῦ Σίλα μέσα σέ ἐκεῖνο τό κελί... Δέν μιλᾶμε. Τά παιδιά (ἔφηβοι Γυμνασίου καί Λυκείου) ζοῦν στιγμές πνευματικῆς πανδαισίας.

Ὅλοι μας ἔχουμε ἀνέβει λίγο πιό πάνω ἀπό τά γήϊνα καί τά ἀνθρώπινα. Ψάλλουμε σέ λίγο ὅλοι μαζί τό «Ἐθνῶν σε κήρυκα...», δηλαδή, τό ἀπολυτίκιο τῆς γιορτῆς τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου καί βγαίνουμε. Πίσω μας ὁ πατήρ Κωνσταντῖνος κλείνει τή βαριά, σιδερένια πόρτα.

Ἐπιστρέφουμε στήν Καβάλα, στό νεανικό Ἵδρυμα πού εἶχα τήν εὐθύνη τῆς λειτουργίας του, ἀπέναντι ἀπό τήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Σίλα, σέ μιά πευκόφυτη κορυφή, στό ἔμπα τῆς πόλης, μέ τά χαρακτηριστικά τοῦ Εἰκοστοῦ αἰῶνα πού σιγοσβήνει μέσα σέ ἀπόγνωση, μά καί ἐλπίδα πολλή.

ΕΚΔΗΜΙΕΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΠΑΝΤΖΗΣ

Τον περασμένο Μάιο απεβίωσε σε μεγάλη ηλικία ο Αρχιμανδρίτης π.Νεόφυτος Παντζής, στρατιωτικός ιερέας, που υπηρετούσε και διέμενε τελευταία στην 120 Π.Ε.Α. (Αεροπορική Βάση).

Αγνός στην ψυχή, ενθουσιώδης στον λόγο του, πιστός στην ορθόδοξη πίστη και στη πατρίδα μας, πτυχιούχος των Θεολογικών Σχολών του Πανεπιστημίου Αθηνών και Σάλτσμπουργκ, φιλάνθρωπος και ελεήμων, ακτήμων και γενναιόψυχος, ήταν αγαπητός από όλους όσους τον γνωρίσανε. Είχε διατελέσει Ηγούμενος στην Ιερά Μονή Βουλκάνου, την ιστορία της οποίας είχε γράψει και εξέδωσε ο Σύλλογός μας.

ΜΑΡΙΝΑ ΚΩΝ. ΜΥΣΤΡΙΩΤΗ

Τον περασμένο Απρίλιο απεβίωσε και η κυρία Μαρίνα, χρόνια συνεργάτιδα του Συλλόγου μας, από την πρώτη ημέρα της ιδρύσεώς του. Στενή συνεργάτης του Κύκλου Προνοίας προσέφερε την αγάπη της σε ότι της ζητήθηκε.

***

Με τις εκδημίες των δύο παραπάνω συνεργατών μας, που αγάπησαν την προσπάθειά μας και μας βοήθησαν στον πνευματικό μας έργο, αισθανόμαστε φτωχότεροι. Είμαστε όμως βέβαιοι ότι και από εκεί που βρίσκονται τώρα θα δέονται και για μας και την όλη μας πνευματική εργασία, να μας ελεήσει ο Κύριός μας.

Και εμείς ευχόμαστε να αναπαυθούν οι αγνές ψυχές τους, εκεί όπου οι «Δίκαιοι αναπαύονται».

Τό 1821 & ὁ Διαφωτισμός

Τοῦ Γιώργου Ν. Παπαθανασοπούλου

Ἡ 196η ἐπέτειος τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821 ἔδωσε τήν εὐκαιρία πάλι νά ἀκουστεῖ καί νά γραφτεῖ ἡ προπαγάνδα τῆς ἀριστερῆς διανόησης. Ἡ ἐπανάσταση, κατά τήν προπαγάνδα, δέν προῆλθε ἀπό τή θέληση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ νά ἀπελευθερωθεῖ, κάτι πού τό ἐπιζήτησε ἀπό τήν πρώτη ἡμέρα τῆς ὑποδούλωσής του, ἀλλά ἦταν προϊόν τῶν ἰδεῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως (1789) καί τῆς Συνθήκης Κιουτσούκ Καϊναρτζῆ (1774), μεταξύ Ρωσίας καί Ὀθωμανῶν.

Στήν ἴδια προπαγάνδα δέν ἀναφέρεται καθόλου ἤ ἀναφέρεται ἀρνητικά ὁ καθοριστικός ρόλος τῆς Ἐκκλησίας στό νά διατηρήσουν οἱ Ἕλληνες τήν ἰδιοπροσωπία τους καί νά ἀποτινάξουν τόν ὀθωμανικό ζυγό. Ἐξάλου σκοπίμως συμπυκνώνεται στούς Φαναριῶτες τό σύνολο τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, κληρικῶν καί λαϊκῶν.

Ἡ παραποίηση τῆς Ἱστορίας μας ἀπό μαρξιστές καί ἀντιεκκλησιαστικούς παράγοντες, ξεκίνησε τόν 20ό αἰώνα καί ἔχει ἐνταθεῖ στίς ἡμέρες μας ἀπό τήν ἰδεολογική ὁμάδα τῶν «ἀναθεωρητῶν» της. Σκοπός τους, νά ἐπεκτείνουν στήν Ἑλληνική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τά ὅσα διέπραξε ἡ Λατινική, νά καταργήσουν τήν ταυτότητά μας καί νά μᾶς ἐντάξουν στήν ἄθεη κουλτούρα...

Ἡ προπαγάνδρα τους ὅμως γιά τήν ἀπελευθέρωση τῶν Ἑλλήνων καταρρίπτεται ἀπό τά ἀπομνημονεύματα τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821. Γιά τήν προσφορά τῆς Ἐκκλησίας βοᾶ τό αἷμα τῶν χιλιάδων νεομαρτύρων, τῶν ἡρώων κληρικῶν καί λαϊκῶν, τά σχολεῖα, οἱ μαρτυρίες τῶν Φιλικῶν καί ἡ ἀναγνώριση ἀπό τήν Α΄ Ἐθνοσυνέλευση τῆς Ἐπιδαύρου τῆς ἀποφασιστικῆς συμβολῆς τῆς Πίστης στήν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ προπαγάνδα, ὅτι οἱ λόγιοι ὀπαδοί τοῦ ἀποκαλούμενου Ἑλληνικοῦ Διαφωτισμοῦ ἦσαν ἐνάντιοι στήν Ἐκκλησία, καταρρίπτεται ἀπό τίς μαρτυρίες τῶν ἴδιων. Οἱ περισσότεροι ἦσαν κληρικοί, μέ πρώτους τούς Εὐγένιο Βούλγαρη καί Νικηφόρο Θεοτόκη, καί ὅλοι, ΟΛΟΙ οἱ ὑπόλοιποι ἦσαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Τήν κριτική πού ἄσκησαν λ.χ. ὁ Κοραῆς καί ὁ «Ἀνώνυμος ὁ Ἕλλην» σέ βάρος ἐκκλησιαστικῶν προσώπων γίνεται ἐκ τῶν ἔσω τῆς Ἐκκλησίας. Καί ὁ Ρήγας δέν ἦταν ὀπαδός τῆς ἀθεΐας, τοῦ Ροβεσπιέρου καί τῶν Ἰακωβίνων, οὔτε τῆς ἐπινόησής τους περί «Θεᾶς Λογικῆς»... Ἀποδεικνύεται ἀπό τό ὅτι στόν Θούριό του τονίζει «νά κάμωμεν τόν ὅρκο πάνω στόν Σταυρό» καί ἀπό τή σημαία τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας πού ὁραματίστηκε, πού φέρει τρεῖς Σταυρούς.

Οἱ ἄθεοι εἰς μάτην ἀναζήτησαν νά βρεθεῖ ἕνας, ἔστω ΕΝΑΣ, λόγιος τοῦ 19ου αἰώνα ἄθεος. Ὁ ἀριστερός ἱστορικός Νίκος Σβορῶνος παραδέχεται τήν ἀλήθεια: «Οἱ νεοτεριστές δέν ἔφθασαν ποτέ ὡς τίς ἀκραῖες συνέπειες τῆς σκέψης τῶν δυτικῶν τους δασκάλων καί δέν ἤθελαν μέ κανέναν τρόπον νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τή χριστιανική πίστη καί τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία».

Ἡ ἀλήθεια γιά τούς Ἕλληνες προεπαναστικούς λογίους εἶναι αὐτή, πού γράφει ὁ Σπυρίδων Ζαμπέλιος, τό 1852: «Ὁ Ἕλλην λατρεύει τήν Ὀρθοδοξίαν μάλλον ὡς φρόνημα τοῦ γένους του, ὡς ἀποθήκην τῆς παραδόσεώς του, ὡς σύνδεσμον τῆς ἐθνικῆς του κοινωνίας». Αὐτή ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀβάστακτη γιά τούς ἀντιεκκλησιαστικούς σύγχρονους Ἕλληνες.

ΕΝΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙ ΓΡΑΦΕΙ «ΙΔΙΩ ΚΑΜΑΤΩ»

Πρὸς τὸ περιοδικὸ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ Καλαμάτας
Ἀγαπητοὶ φίλοι

Ἔλαβα τὸ τεῦχος Μαΐου 2017. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σᾶς συγχαίρω. Ἀπὸ τὰ περιεχόμενά σας μοῦ ἔκανε ἐντύπωση τὸ μὲ τίτλο «Ἰδίῳ καμάτῳ» (μὲ προσωπικὸ κόπο) σελίδες 146-147. Ὑπογραφὴ Σάββας Ἠλιάδης, Δάσκαλος, Κιλκίς.

Ἀσφαλῶς οἱ δύο αὐτὲς λέξεις εἶναι δυσνόητες ἂν ὄχι ἀκατανόητες γιὰ τοὺς περισσότερους σύγχρονους Ἕλληνες ἀφοῦ τὰ ἀρχαία ἑλληνικὰ ἔχουν σχεδὸν καταργηθεῖ στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα. Ἀλλὰ νὰ ποὺ ἐπιζοῦν!

Λοιπόν, ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ὅτι σκέπτεσθε ἐγωιστικά! Τόσο ὁ ἀγαπητὸς Δάσκαλος κ. Ἠλιάδης ὅσο κι ἐσεῖς τοῦ «Συνδέσμου» ποὺ προφανῶς συμφωνεῖτε μὲ τὶς ἀπόψεις του.

Τί θέλω νὰ πῶ; Ὅτι δὲν εἶσθε σ' αὐτὸν τὸν μεγάλο κόσμο, οἱ μόνοι κάτοικοι ἐσεῖς οἱ Ἕλληνες. Ὑπάρχουν, ὅπως ξέρετε, καὶ ἄλλες φυλὲς ἀνθρώπων καὶ ζωντανῶν πλασμάτων.

Παράδειγμα ἐμεῖς τὰ μυρμήγκια, ποὺ, κάθε μέρα, χωρὶς σταματημό, ἐργαζόμαστε ἀδιάκοπα μεταφέροντας τὴν τροφή μας στὶς ὑπόγειες ἀποθῆκες μας. Ἔχετε δεῖ μυρμήγκια νὰ σταματοῦν τὴν ἐργασία τους, νὰ κάνουν ἀπεργίες καὶ «καταλήψεις»; Ὄχι βέβαια. Τὸ ἰσόβιο σύνθημά μας εἶναι αὐτό: ἰδίῳ καμάτῳ. Μὲ ὅλη μας τὴ δύναμη καὶ μὲ ὅλη μας τὴν ψυχή, ἐργαζόμαστε κάθε μέρα μὲ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου. Καὶ δὲν διαμαρτύρεται κανείς μας, δὲν φωνάζει, ἔστω μὲ νοήματα. Διότι σύνθημά μας εἶναι ἡ δουλειά, ἡ ἐργασία. Καὶ εἴμαστε ἑκατομμύρια.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς μέλισσες, ποὺ εἶναι κι αὐτὲς ἀμέτρητα ἑκατομμύρια. Καὶ ποὺ ἔχουμε μικρὸ σῶμα κι ἐμεῖς τὰ μυρμήγκια καὶ οἱ μέλισσες τί σημαίνει; Πώς δὲν μετρᾶμε; Καὶ τὰ λιοντάρια ἔχουν μεγάλο σῶμα. Καὶ κάθε πρωὶ βγαίνουν εἰς ἀναζήτησιν τῆς τροφῆς τους. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ ἄλλα θηρία τῆς ζούγκλας. Πού ἐσεῖς ξεχνᾶτε. Γιατί; Μὰ ἐπειδὴ σκέπτεσθε ἐγωιστικά, αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Λοιπόν: Ἀφῆστε τὸν ἐγωισμό σας, ἐργαστεῖτε σοβαρὰ καὶ σταθερὰ «καὶ ταῦτα πάντα (τὰ ἀναγκαῖα) προστεθήσεται ὑμῖν».

Ἄλλωστε μὴ ξεχνᾶτε ὅτι καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι, ἐκπαιδευτικοί, μαθητές, φοιτητὲς καὶ ἄλλοι, κάνουν τὴν ἐργασία τους τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως. Καὶ δὲν θορυβοῦν, βέβαια, ὅπως ἄλλοι, λίγοι, ποὺ κραυγάζουν καὶ ὠρύονται ἐπειδὴ πιστεύουν ὅτι θόρυβος = ὕπαρξις!

Φιλικὰ
Ἕνα Μυρμῆγκι
Καὶ γιὰ τὴν ἀντιγραφὴ
Ἰωάννης Μενοῦνος,
Διδάκτωρ Φιλολογίας
Ἀθῆνα, Τηλ. 210-9731338

Μήπως ὑπάρχουν;

ΕΠΗΡΕΑΣΜΕΝΟΙ ἀπό τήν περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκονομικῆς κρίσης καί κυρίως ἀπό τήν περικοπή μισθῶν καί συντάξεων, ἐμφανίζονται καταπιεσμένοι οἱ ἄνθρωποι. Μήπως ὅμως ἐφαρμόζεται κι ἐδῶ τό οὐδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ; Μήπως ὑπάρχουν καί οἱ λέξεις λιτότητα καί αὐτοσυγκράτηση, τίς ὁποῖες πολλοί ἔχουμε ξεχάσει ἀπό χρόνια στήν καθημερινότητά μας καί ἰδού καιρός νά τίς ξαναθυμηθοῦμε; Ὀλιγάρκεια, μία ἀρετή τόσο κόντρα στόν ἄκρατο καταναλωτισμό τῆς ἐποχῆς μας. Τά ὑλικά ἀγαθά χρειάζονται γιά νά ζοῦμε καλύτερα, δέν μπορεῖ ὅμως καί δέν πρέπει νά ἀνακηρύσσονται σέ σκοπό ζωῆς.

Γνωστή κυρία ὀγδόντα πέντε χρόνων πού καμάρωνε γιά τήν κομψή της ἐμφάνιση, παρομοιόταν πρό ἡμερῶν, ὅτι ἐνῶ πάντα πήγαινε στό κομμωτήριο κάθε ἑβδομάδα ἀνελλιπῶς, τούς τελευταίους μῆνες πήγαινε κάθε δέκα πέντε ἡμέρες καί πολύ πρόσφατα ἀραίωσε περισσότερο τίς ἐπισκέψεις στόν ναό τῆς ὀμορφιᾶς, καί πηγαίνει κάθε εἴκοσι μέρες. Ὁποία μεγάλη στέρηση, ἀλήθεια! Τό γεγονός δέν εἶναι γιά γέλια, εἶναι γιά κλάματα. Σέ καιρούς πού ἄλλοι ἀγωνιοῦν γιά τό καθημερινό ψωμί, σήμερα πολύ περισσότερο ἀπό ποτέ, ἡ ὑπερήλικη κυρία νά ἀγωνιᾶ γιά τό βαμμένο μαλλί της!

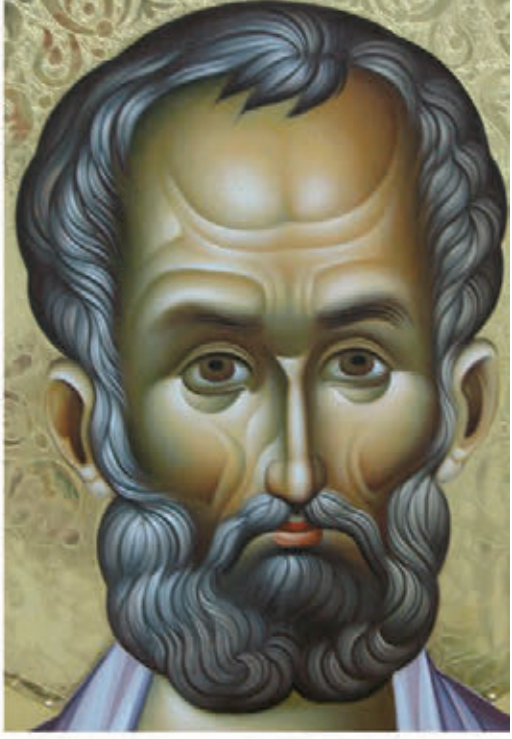
Μερικοί συνηθίσαμε στήν ἄκριτη σπατάλη. Εἶναι θετικό νά δοῦμε τήν κρίση σάν εὐκαιρία γιά αὐτοδιόρθωση. Εὐκαιρία νά βάλουμε κάποια ὅρια στήν ἐπιδίωξη τῆς εὐμάρειας, γιατί ἐπειδή ἀπό τό καλό ὑπάρχει τό καλύτερο, τό κυνήγι τοῦ περισσότερου δέν τελειώνει ποτέ. Εὐκαιρία μπροστά στίς καταιγιστικές, ραγδαῖες, οἰκονομικές ἐξελίξεις, νά μεθοδεύσουμε ὄχι μόνο τούς τρόπους γιά νά αὐξήσουμε τά ἔσοδα, ἀλλά καί γιά νά συγκρατήσουμε τά ἔξοδα.

Κλειώ-Σταυρούλα Κουράση

ΠΛΗΡΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ & ΠΙΣΤΕΩΣ

Κεντρική θέση στήν ζωή μας κατέχουν οἱ ἑορτές τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί ἡ Ἐκκλησία χώρισε τίς ἑορτές σέ τρεῖς κατηγορίες: (α) Τίς Δεσποτικές, σέ σχέση μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἀναφέρονται στά σωτηριολογικά γεγονότα τῆς ζωῆς καί τῆς θυσίας Του γιά μᾶς. (β) Τίς Θεομητορικές, σέ σχέση μέ τό πρόσωπο τῆς Παναγίας, Μητέρας τοῦ Θεοῦ. Πῶς μεσολάβησε στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου μέ ὑπακοή, ταπείνωση καί ἀγάπη στό θέλημά Του. Καί (γ) τῶν Ἁγίων, πού εἶναι: Ζωντανές εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, ἐφαρμοσμένο Εὐαγγέλιο, μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, ἁλάτι τῆς γῆς, φῶς τοῦ κόσμου καί εὐωδία Χριστοῦ. Εἶπε ὁ Χριστός: «νά γίνετε ἅγιοι ὅπως ἅγιος εἶμαι καί ἐγώ» (Α Πέτρου 1, 16).

Ἕνα τέτοιο ἄνθος εἶναι καί ὁ ἔνδοξος καί πανεύφημος ἀπόστολος Βαρνάβας, «τῶν ἑβδομήκοντα πρῶτος καί τῶν δώδεκα ἰσοστάσιος», (Ἀπολυτίκιο) «ἄνδρας ἀγαθός πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καί πίστεως» (Πράξ. 11, 24), καί κατά τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο «ἀξιοπρεπής», «εὐγενής», «ἱκανός καί ἐπιτήδειος γιά ἀρετή» καί «μέγας» (Ὁμιλία ΙΑ΄ στίς Πράξεις),

Ἦταν Κύπριος, λεγόταν Ἰωσῆς. Πίστεψε στό Χριστό καί βαπτίσθηκε. Ὀνομάσθηκε Βαρνάβας, «υἱός παρακλήσεως», δηλ. παρηγορητής, διότι αἰσθανόταν μεγάλη συμπάθεια πρός τούς ἁμαρτωλούς καί πονεμένους καί μέ τά λόγια του σκόρπιζε παρηγοριά στίς καρδιές τους. Διέθετε πλοῦτο χαρισμάτων, ἱεραποστολικό ζῆλο καί ὀργανωτικό πνεῦμα. Εἶχε ἰσχυρή θέληση, συνέπεια στίς ἀρχές του καί ἔλεγχε τό κακό. Ἦταν ἀποφασιστικός, διακριτικός τῶν περιστάσεων, μέ θεϊκό ζῆλο καί ἱερό ἐνθουσιασμό, παραδομένος ὁλοκληρωτικά στόν Χριστό. Θεωρεῖται, μετά τόν ἀπόστολο Παῦλο, ὁ πιό δραστήριος ἀπόστολος.

Πούλησε ἕνα μεγάλο κτῆμα πού εἶχε καί ἔδωσε τά χρήματα στούς Ἀποστόλους νά τά διαθέσουν στό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας. Γιά τίς ἀρετές του θεωρεῖται ἕνα ἀπό τά πιό σημαντικά πρόσωπα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Ὅλοι ἔτρεφαν βαθειά ἐκτίμηση στό πρόσωπό του καί ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στήν κρίση του.

Στήν ἀρχή, ἦταν στενός συνεργάτης τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Κατώρθωσε νά διαλύσει τήν ἐπιφύλαξη, τήν δυσπιστία, τίς ὑποψίες καί τήν παγερότητα πού ὑπῆρχε ἐξ αἰτίας τῆς προηγούμενης ζωῆς του, νά τόν φέρει σέ ἀδελφική κοινωνία μέ τούς ἄλλους ἀποστόλους καί νά τόν καταστήσει σέ ἀπόλυτο βαθμό ἄξιο τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Χρησιμοποιήθηκε σέ διάφορες διακονίες καί δύσκολες ἀποστολές: Ἐργάστηκε στήν Ἀντιόχεια, ἵδρυσε τήν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, συγκέντρωσε μέ ἔρανο χρήματα γιά τή φοβερή πείνα πού ἔγινε στά Ἱεροσόλυμα, περιόδευσε σέ διάφορα μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Παμφυλία, Πισιδία, Ἰκόνιο, Λυκαονία), καί ἔφθασε μέχρι τήν Ἀλεξάνδρεια. Ἡ συμβολή του στή διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι μέγιστη. Ἐπέστρεψε στήν Κύπρο. Ἡ δράση του ἐξόργισε τούς εἰδωλολάτρες καί τούς Ἑβραίους. Πέθανε μαρτυρικά. Τόν λιθοβόλησαν στή Σαλαμίνα τῆς Κύπρου καί μετά τόν ἔκαψαν. Ἡ μνήμη του ἑορτάζεται στίς 11 Ἰουνίου. Ἀπέδειξε, γιά ἄλλη μιά φορά, ὅτι ὅταν κάποιος δίνει μέσα του τήν πρώτη θέση στόν Χριστό, ὅλα τά ἄλλα πράγματα στή ζωή του παίρνουν τήν κανονική τους θέση. Καί κανένας κόπος καί καμμιά θυσία γιά τόν Χριστό δέν πάει χαμένη, ἀλλά ἔχει τή δίκαιη ἀνταπόδοσή της.

Ἀρχιμ. Ι.Ν.

βιβλια που λαβαμε

Ἀρχιμ. Βαρνάβα Λαμπροπούλου
ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ;

Ἀπάντηση στὸ σύνθημα ποὺ γράφηκε στοὺς τοίχους ἀπὸ τοὺς ἀναρχικοὺς «Πεθαίνουμε στὰ 17, μᾶς θάβετε στὰ 70»! Σχ.12.50Χ19,50 Σελ. 94. Ἔκδοση Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἠλιού Πρέβεζα, τηλ. 26820 25847.

Ἀρχιμ.Παύλου Κ. Ντανὰ
Ἱεροκήρυκος
ΦΥΛΑΞΟΥ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΠΑΓΙΔΕΣ
Β΄ ΜΕΡΟΣ

Μὲ αὐτὸ του τὸ βιβλίο ὁ Συγγραφέας δίνει συνέχεια στὸν ἐπαινετό του ἀγῶνα νὰ ἀντιμετωπισθεῖ ἡ μαγεία, σὲ ὅλες τὶς θλιβερὲς παραμέτρους της, ποὺ ταλανίζουν μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ μας.
Σχ. 14Χ21 Σελ.444. Διεύθυνση Συγγρ. Τ.Θ.17 30100 Ἀγρίνιο, τηλ. 6947736590, 6936053663.

ΝΙΚΟΥ ΤΣΙΡΩΝΗ
Οἰκονομολόγου
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ «ΑΝΤΙΓΟΝΗ»
ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ

Στὸ βιβλίο αὐτὸ παρουσιάζεται μία ἀνάλυση τῶν πολιτικῶν θέσεων, ποὺ συνάγονται ἀπὸ τὴν μελέτη αὐτῆς τῆς τραγῳδίας, ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴν σημερινὴ κατάσταση τῆς πατρίδος μας.
Σχ. 14Χ21 Σελ. 38. Ἔκδοση Πολιτικὴ Παράταξη «Κοινωνία» Χαριλάου Τρικούπη 153 11472 Ἀθήνα. Τηλ. 2103637442.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
Ποίησης-Διηγήματος-Δοκιμίου
Θ΄ ΤΟΜΟΣ
ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Μὲ ἀφιέρωμα στὴ Μεσσηνία.
Μὲ τὴν ἐπιμέλεια-σύνταξη τῆς κ. Καίτης Χαϊδεμένου-Λειβαδᾶ, κυκλοφόρησε ὁ Θ΄ τόμος τῆς Ἀνθολογίας ποὺ εἶναι ἀφιερωμένος στὴν Μεσσηνία.
Στὸ πρῶτο μέρος περιλαμβάνει τὰ ἔργα τῶν Μεσσηνίων ποιητῶν καὶ πεζογράφων καὶ στὸ δεύτερο, ἄρθρα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴν ἱστορία, τὴ μυθολογία, τὴ λαογραφία, τὴν τέχνη καὶ τὸν πολιτισμό, καθὼς καὶ τὴ σύγχρονη ζωὴ τοῦ τόπου.
Σχ.17Χ24. Σελ. 294. Ἔκδοση «Πολιτιστικὴ Συνεργασία» Ἁγ. Μελετίου 97, Ἀθῆνα. Ταχ. Δ/νση Τ.Θ.67 217, Τ.Κ. 151 02, Μελίσσια Ἀττικῆς, τηλ. 210 80414 36, κιν. 6973238311.

Μὲ πολὺ πλούσια λογοτεχνικὰ ἄρθρα κυκλοφόρησε τὸ 92ο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ
ΝΕΑ ΑΡΙΑΔΝΗ
ποὺ ἐκδίδει ἡ λογοτέχνης κ. Καίτη

Χαϊδεμένου-Λειβαδᾶ. Σχ.17Χ24 Σελ.110. Ταχ. Δ/νση Τ.Θ.67217, 15162 Μελίσσια, τηλ. 2108041436.

ΑΝΘΗ ΧΑΤΖΗΤΡΥΦΩΝΟΣ
Προϊσταμένη Ἀδελφὴ Τζαννείου Γεν. Νοσοκομείου Πειραιῶς
ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Συλλογὴ ποιημάτων, γραμμένα μὲ πολὺ ἀγάπη καὶ πίστη στὸν Χριστό μας, ἀπὸ τὶς ἐμπειρίες τῆς ζωῆς τοῦ Νοσοκομείου μὲ τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα προβλήματα τῶν συνανθρώπων μας. Σχ.17Χ24 Σελ.62. Διεύθυνση Συγγρ. Δελφῶν, 49, 54641 Θεσσαλονίκη.

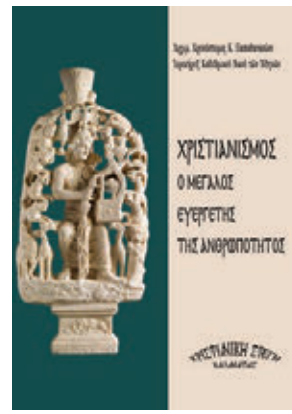
Ἰωάννα Σερενὲ – Τσουρουκίδη
1) Η «ΜΕΓΑΛΗ» Μικρασία

Ἡ ἔνδοξη, ἀλλὰ δραματικὴ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ- ΙΩΝΙΑ
Ἡ δραματικὴ ἱστορία τοῦ ἑλληνισμοῦ ποὺ ἑνώνει τὸ Αἰγαῖο Πέλαγος, μὲ τὴν Ἑλληνικὴ θάλασσα, ποὺ χάθηκε τὸ 1922, ὅπου τὴν λάμπρυναν ποιητές, σοφοί, φιλόσοφοι ρήτορες ἀστρονόμοι, ὅτι πολυτιμότερο στόλιζε τὴν ἀνθρώπινη διάνοια. Σχ.17Χ24. Σελ.68.

2) Τῆς ἰδίας
ΣΙΩΠΗΛΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ

Ποιητικὴ Συλλογὴ μὲ ποικίλα θέματα καὶ τοποθετεῖ τὶς ἰδέες της μὲ πλήρη ἀμεσότητα, σεβασμὸ καὶ καθοριστικὸ τρόπο. Σχ 17Χ24 Σελ.112. Δ/νση Συγγρ. Σεβδικίου 10 17121 Νέα Σμύρνη, Τηλ. 210 9349 993.

Μόλις κυκλοφόρησε!

Σὲ μία ἐποχὴ κρίσιμη γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπου πλέον τίποτε δὲν θεωρεῖται δεδομένο καὶ αὐτονόητο, ἡ προσφορὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὄχι ἁπλὰ, ὡς ἰδεολόγημα ἀλλὰ ὡς ὁ διαφορετικὸς τρόπος ὕπαρξης καὶ ὡς πρόταση ζωῆς, θεωρεῖται ἀπαραίτητη. Ἡ συγγραφὴ ἀπὸ τὸν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Παπαθανασίου, Ἱεροκήρυκα τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν, Διευθυντοῦ τοῦ Ἰδιαιτέρου Γραφείου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Διδάκτορα Νομικῆς καὶ Θεολογίας, ἑνὸς βιβλίου μὲ τίτλο: «*Χριστιανισμός, ὁ μεγάλος εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητας*», ἔρχεται ἀκριβῶς νὰ οἰκονομήσει αὐτὴν τὴν ἀνάγκη καὶ νὰ ἐπισημάνει ἀφενὸς τὸ διαχρονικὸ καὶ τὸ αὐτονόητο τῆς προσφορᾶς τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴ διαμόρφωση ἑνὸς «ἄλλου» ἤθους, σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς πτυχὲς τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας καὶ πραγματικότητας καὶ ἀφετέρου νὰ τονίσει τὴν εἰδολογικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ κάθε ἄλλης ἀντίληψης, κοινωνικῆς ἢ κοινωνιολογικῆς, σὲ μία πραγματικότητα, ὅπου ὅπως φαίνεται ἔχει ἀρχίσει ἤδη ἡ διαμόρφωση ἑνὸς νέου καὶ συνεχῶς ἐξελισσόμενου κοινωνικοῦ μοντέλου, ὄχι μόνο στὸ χῶρο τῆς Εὐρώπης ἀλλὰ σὲ ἐπίπεδο παγκόσμιο.

Ἡ συγγραφικὴ αὐτὴ προσπάθεια στηρίζεται ἐκδοτικὰ ἀπὸ τὴν «Χριστιανικὴ Στέγη Καλαμάτας», ἡ ὁποία ἐπίσης μὲ τὴν πρωτοβουλία της συμβάλλει θετικὰ καὶ οὐσιαστικὰ στὸν ἐπιδιωκόμενο σκοπὸ τοῦ ὅλου ἐγχειρήματος.

Ἐκφράζω λοιπὸν καὶ πρὸς τοὺς δύο, τὸν συγγραφέα καὶ τὸν ἐκδότη, τὰ θερμά μου συγχαρητήρια καὶ τὴν πατρική μου εὐλογία γιὰ εὐόδωση τῶν ἐπιδιωκόμενων στόχων τοῦ πονήματος, τὸ καλὸ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μετ' εὐχῶν καί πατρικῶν εὐλογιῶν
† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος

Πετράδια

γιά τήν προσοχή

Ἐπιμέλεια:
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
Ι. ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

α. «Βλέπετε πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μή ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί». (Προσέχετε πῶς ἀκριβῶς συμπεριφέρεσθε, ὄχι ὡς ἀσύνετοι, ἀλλ' ὡς σοφοί).

Ἐφ. ε΄ 15

β. Πρέπει περισσότερο νά προσέχουμε σ' ἐκεῖνα πού ἀκούσαμε στό κήρυγμα, μήπως ἀπό ἀπροσεξία μᾶς συμβεῖ νά παρασυρθοῦμε καί νά πέσουμε ἔξω.

Ἑβρ. β΄ 1

γ. Προσέξτε τόν ἑαυτό σας, γιά νά μή χάσουμε ὅ,τι καταφέραμε ὥς τώρα, ἀλλά νά μπορέσουμε νά λάβουμε ὁλόκληρο τόν μισθό μας.

Β΄ Ἰω. 8

δ. Πρόσεχε τόν ἑαυτό σου, μήπως λησμονήσεις Κύριο τόν Θεό σου καί δέν φυλάξεις τίς ἐντολές Του.

Δευτ. η΄ 11

ε. Πρόσεχε νά μήν σέ παραπλανήσουν πρός τό κακό ἀσεβεῖς ἄνθρωποι καί ποτέ μή συγκατατεθεῖς στίς ἁμαρτωλές τους σκέψεις.

Παροιμ. α΄ 10

στ. Μέ κάθε προσοχή φύλαγε τήν καρδιά σου, γιατί ἀπό τό περιεχόμενό της ἀναβλύζουν τρόποι ζωῆς.

Παροιμ. δ΄ 23

ζ. Πρόσεξε μήπως, ἀποφεύγοντας τή στενότητα τοῦ δρόμου πού ὁδηγεῖ στή σωτηρία, ἐπιδιώξεις τήν εὐρυχωρία τῆς ἁμαρτίας.

Μ. Βασίλειος

η. Πρόσεχε τόν ἑαυτό σου, δηλαδή μήν προσέχεις οὔτε στά δικά σου, οὔτε σ' ἐκεῖνα πού εἶναι γύρω σου, ἀλλά πρόσεχε μόνο τόν ἑαυτό σου, μέ ἄλλα λόγια πρόσεχε τήν ψυχή σου.

Μ. Βασίλειος

θ. Ἐξέταζε περισσότερο τόν ἑαυτό σου, παρά τά τῶν πλησίον, γιατί καί ἐσύ θά κερδίσεις, ἀλλά καί οἱ πλησίον.

Γρηγορίου Θεολόγου,
Γνωμικό τετράστιχο

ι. Δέν εἶναι δυνατόν ἕνας ἄνθρωπος, πού ἀσχολεῖται μέ τή ζωή τῶν ἄλλων, νά φροντίσει κάποτε τή δική του ζωή. Ἐπειδή δηλαδή ὅλη του ἡ προσοχή ἐξαντλεῖται στήν ἐνασχόληση μέ τούς ἄλλους, κατ' ἀνάγκην τά δικά του θά κείτονται μόνα τους καί παραμελημένα.

Ἱερός Χρυσόστομος

ια΄. Ὅταν ψάλεις μέ τή γλώσσα σου, πρόσεχε, μήπως ἄλλα λέει τό στόμα σου καί ἀλλοῦ γυρίζει ὁ νοῦς σου.

Ἀββᾶς Φιλήμων, (5ος αἰ.)

ιβ. Χωρίς μεγάλη προσοχή δέν προοδεύει ὁ ἄνθρωπος οὔτε σέ μία ἀρετή.

Γεροντικό, Ἀββᾶς Ἀγάθων 29

ιγ. Πρόσεχε μέ ἀκρίβεια τόν ἑαυτό σου. Μέ ὅλη σου τή δύναμη καθάριζε τόν νοῦ σου ἀπό ρυπαρούς λογισμούς καί ἀπό κάθε σκέψη κατάκρισης.

Ἀββᾶς Ἀμμωνᾶς

ιδ. Πρέπει ὁ ἀγωνιζόμενος τόν πνευματικό ἀγώνα νά ἔχει τά παρακάτω τέσσερα: ταπείνωση, μεγάλη προσοχή, ἀντίρρηση πρός τόν σατανά καί προσευχή.

Ἡσύχιος ὁ Πρεσβύτερος

ιε. Ἡ προσοχή, ὅταν ἐπιζητεῖ τήν προσευχή, θά βρεῖ τή γνήσια προσευχή.

Ὅσ. Νεῖλος ὁ Ἀσκητής

ιστ. Πρόσεξε μήπως ἡ πολλή σοφία γίνει παγίδα μπροστά σου καί αἰτία νά γλιστρήσεις.

Ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σύρος

ιζ. Ἀπόφευγε σάν μάστιγα τούς τόπους τῶν πτώσεων. Γιατί ὅταν δέν ὑπάρχει μπροστά μας ἕνα ὀπωρικό, δέν ἐρεθίζεται καί τόσο ἡ ὄρεξή μας.

Ἰωάννου Σιναΐτη, Κλῖμαξ Γ΄ 10

ιη. «Πρόσχωμεν! Τά ἅγια τοῖς ἁγίοις».

Θεία Λειτουργία

ιθ. Ἡ προσοχή πρέπει νά εἶναι τόσο δεμένη καί ἀχώριστη μέ τήν προσευχή, ὅπως εἶναι δεμένο καί ἀχώριστο τό σῶμα μέ τήν ψυχή.

Ἅγ. Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος

κ. Ἡ προσευχή, πού γίνεται χωρίς προσοχή, μοιάζει μέ θυμιατήρι χωρίς κάρβουνα καί λιβάνι.

Στάρετς Ἀντώνιος

κα. Δῶστε προσοχή στήν ψυχή καί τό σῶμα σας θά ἀνακουφιστεῖ καί θά γεμίσει μέ εὐφροσύνη.

Φώτης Κόντογλου

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Ἡ κ. Εἰρήνη Ἀκτύπη Ἀθήνα 600 € εἰς μνήμην τοῦ πατέρα της Χαράλαμπου Ἀκτύπη.

Ὁ κ. Κων/νος Βλαχοδημητρόπουλος Μαρούσι 100 € εἰς μνήμην τοῦ πατέρα του Γεωργίου.

Ἡ κ. Χριστίνα Κομιώτη Καλαμάτα 100 € εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της Χρήστου Κομιώτη καί τῶν γονέων του Σταύρου καί Μαριγώς Κομιώτη.

Ἡ κ. Κυριακή Χατζημηνᾶ, Ἔδεσσα 20 € εἰς μνήμην τοῦ πατέρα της Εὐσταθίου Χατζημηνᾶ.

Ὁ κ. Ἠλίας Κατσάνος Λάρισα 30 € εἰς μνήμην τοῦ φίλου του λογοτέχνη Νίκου Τυπάλδου.

Ὁ κ. Βασίλειος Κωσταδῆμας Ἰωάννινα 30 € εἰς μνήμην τῶν γονέων του Νικολάου καί Μαρίας.

Ἡ κ. Ἀδαμαντία Μιχαηλίδη Ἀθήνα 50 € εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της Ἀγγέλου καὶ τῆς κόρης της Παρασκευῆς.

Ὁ κ. Κων/νος Ντερνέλης Περιστέρι 30 € εἰς μνήμην τῆς συζύγου του Μαρίας καὶ πατέρα του Ἰωάννου.

Ἡ κ. Μαρία Παρθένη Ἀθήνα 100 € εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της Χρήστου Παρθένη.

Οἱ κ. Παναγιώτης & Αἰκατερίνη Σαμαρτζῆ Ἀθήνα 50 € εἰς μνήμην τῶν γονέων τους Ἀλεξάνδρου καί Γεωργίας, Ἰωάννου καί Ἀθανασίας.

Ἡ κ. Μαρία Τραντᾶ Χαλάνδρι 30 € εἰς μνήμην τῶν γονέων της, συγγενῶν καὶ φίλων.

ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΡΕΘΙΣΜΑΤΑ

«Ἦρθαν νά ἐπενδύσουν, ἔζησαν τόν ἐφιάλτη, φεύγουν γιά ἀλλοῦ. Παρά τά τρία μνημόνια, γραφειοκρατία καί φορολογία ὁδηγοῦν στήν ἀποεπένδυση» (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 16-4-17)

Βαδίζουμε ὁλοταχῶς πρός τήν ἀνάπτυξη!

«Τράμπ: Ἐμεῖς εἴμαστε τά ἀφεντικά» (ΤΟ ΠΑΡΟΝ 16-44-17)

Ἄν δέν διδάχθηκε ἀπό τήν Ἁγία Γραφή ποιός εἶναι τό ἀφεντικό τοῦ κόσμου, κάποιος ἐχέφρων σύμβουλος νά τοῦ συστήσει νά μελετήσει τήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας, γιά νά τοῦ τό μάθει. Ἐάν εἶναι ἐπιδεκτικός μαθήσεως.

«Ἀπειλεῖ μέ πόλεμο ἡ Β. Κορέα» (ΕΘΝΟΣ 18-4-17)

Ἀπό πολέμους καί ἀπειλές πολέμων γεμάτη ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία. Δέν βλέπουμε ὅτι εἶναι γραμμένη μέ αἷμα; Τίποτε δέν μᾶς συνετίζει;

«Ἡ νοθεία Ἐρντογκάν δέν ἐπηρεάζει τίς Η.Π.Α.» (ΕΣΤΙΑ 19-4-17)

Τά γεωπολιτικά καί οἰκονομικά συμφέροντα νοθεύουν τήν γνησιότητα τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν! Ἀνέκαθεν!

«Θετικοί οἱ πολίτες τῆς Ἀθήνας ἀπέναντι στούς πρόσφυγες» (Η ΑΥΓΗ 20-4-17)

Ἡ ἀνθρωπιά νιώθει τόν πόνο, τά προβλήματα, τίς δυσκολίες τῶν προσφύγων πού ἡ ἀναλγησία τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ξερρίζωσε ἀπό τίς ἑστίες τους.

«Πότε θά μπεῖ φρένο στόν ἐθνικό κατήφορο;» (ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ 21-4-17)

Ὅταν στήν πλειονότητά μας συνειδητοποιήσουμε τόν κατήφορο καί ἀρχίσουμε πνευματική ἀναβάθμιση, ἀνοδική πορεία.

«Ἡ ἀπαξίωση τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας» (ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ 22-4-17)

Τί ἔχει μείνει ἀλώβητο; Ἔχουμε εὐτελίσει ὅλους τούς θεσμούς. Ἀποτέλεσμα τῆς πολύπλευρης κρίσεως πού διερχόμαστε. Κορυφή τοῦ παγόβουνου ἡ οἰκονομική κρίση.

«Οἱ Ἕλληνες σέ πλήρη σύγχυση ἑπτά χρόνια μετά τό Μνημόσιο» (ΤΟ ΒΗΜΑ 23-4-17)

Μετά τό Μνημόνιο, ὄχι λόγω τῶν Μνημονίων, σέ πλήρη σύγχυση, διότι ἐγκαταλείψαμε τήν πυξίδα τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, ἀγνοήσαμε τόν Πολικό Ἀστέρα τῆς Χριστιανικῆς Ἀλήθειας!

«Ἡ εἰρήνη δέν κατοικεῖ πιά στή Βενεζουέλα» (ΤΑ ΝΕΑ 24-4-17)

Εἶναι ἡ μόνη χώρα πού ἔχει ἐγκαταλείψει ἡ εἰρήνη; Ἐγκαταλείψαμε τήν δικαιοσύνη γι' αὐτό μᾶς ἐγκατέλειψε ἡ εἰρήνη!

«Ἐπιτήδειοι προσπαθοῦν νά ἐξαπατήσουν ἡλικιωμένους» (ΘΑΡΡΟΣ 25-4-17)

Ἐπιτήδειοι πολιτικοί ἐξαπατοῦν ἡλικιωμένους πού λησμονοῦν τήν πεῖρα τους καί νέους πού δέν ἔχουν πεῖρα.

«ΔΕΗ: στό σφυρί λιγνιτικές μονάδες» (Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ 26-4-17)

Τό ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας συνεχίζεται. Θά παραχωρήσουν τά πάντα στούς ξένους;

«Μήν ἐμπιστεύεστε ἐμᾶς τούς Γερμανούς» λέει γιός ναζί διοικητῆ» (ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ 27-4-17)

Δέν ἐμπνέουμε ἐμπιστοσύνη ὅσο μένουμε μακριά ἀπό τόν Θεό!

«Μεθοδική διάβρωσις τῶν θεολόγων ἀπό τόν Οἰκουμενισμό» (ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ 28-4-17)

Οἱ θεολόγοι, κληρικοί καί λαϊκοί πρέπει νά ἐπαγρυπνοῦν, νά διαφωτίζουν. Ὁ Οἰκουμενισμός ἐμφανίζεται καί προβατόσχημος. Ἄς μή λησμονοῦν τό «ἐάν τό ἄλας μωρανθεῖ...».

Μ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τό ἔργο αὐτό τοῦ σπουδαίου Ρώσου συγγραφέα «Ἄντον Τσέχωφ (1860-1904) παρουσιάσθηκε στό θέατρο ΠΟΡΕΙΑ κατά τήν χειμερινή θεατρική περίοδο.

Ὁ συγγραφέας ἐκθέτει εἰκόνες ἀπό τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς του σέ ρωσική ἐπαρχία. Δέν ὑπάρχει κεντρικός ἥρωας, ἀλλά πολλά πρόσωπα διεκδικοῦν πρωταγωνιστικό ρόλο. Ἔχουμε ἕναν πίνακα προσώπων μέ διαφορές στόν ψυχισμό, χαρακτήρα, μόρφωση, νοοτροπία, συμπεριφορά. Εἶναι διαφόρων ἐπαγγελμάτων: ἐκπαιδευτικοί, στρατιωτικοί, διοικητικοί ὑπάλληλοι, γιατρός, οἰκοκυρές. Οἱ παράμετροι τοῦ τόπου καί τοῦ χρόνου προσδίδουν στή ζωή τους κάποια κοινά στοιχεῖα.

Καί σ' αὐτό τό ἔργο τό φόντο σπίτι στήν ἐξοχή. Τό σπίτι τῆς οἰκογένειας Πραζόρωφ ἔξω ἀπό μιά ἐπαρχιακή πόλη τῆς Ρωσίας. Σ' αὐτό ζοῦν ὁ Ἀντρέϊ Πραζόρωφ καί δύο ἀνύπαντρες ἀδελφές του Ὄλγα καί Εἰρήνη. Κοντά τους ἡ γριά παραμάνα Ἀνφίσσα καί ἡ μνηστή, κατόπιν σύζυγος τοῦ Ἀντρέϊ, ἡ Νατάσσα Ἰβάνοβνα. Συχνά κοντά τους ἡ παντρεμένη ἀδελφή Μάσσα μέ τόν σύζυγό της Κουλίγκιν. Συχνάζουν ἐπίσης οἱ ἀξιωματικοί Τούζεμπαχ, Σαλιόνιυ Φεντότικ, Ροντέ καί Βαρσίνιν καθώς καί ὁ στρατιωτικός γιατρός Τσεμπουτίκιν, ἐπειδή στήν πόλη σταθμεύει στρατιωτική μονάδα καί ὁ πατέρας τῶν Πραζόρωφ ἦταν στρατιωτικός.

Ἡ πλήξη χαρακτηρίζει τήν ζωή τους. Μοιάζει μέ ἐπίπεδη στέππα. Ἀκόμη καί ὁ γάμος τῶν ζευγαριῶν Κουλίγκιν-Μάσσα καί Ἀντρέϊ-Νατάσσα σέ τέλμα, ἐνῶ τοῦ Βερσίνιν ἀποτελεῖ πηγή προβλημάτων. Γίνονται συζητήσεις μέ φιλοσοφική διάθεση, διατυπώνονται ὁραματισμοί, ἀλλά δέν ἀναλαμβάνεται δημιουργική δράση, οὔτε κἄν συζητοῦνται συγκεκριμένα σχέδια γιά τήν πραγματοποίησή τους, γιατί ὅλοι καταφεύγουν στήν ὀνειροπόληση. Νοσταλγία καί ὄνειρο ἡ Μόσχα γιά τούς Πραζόρωφ.

Ἡ διάψευση τῶν ἐλπίδων καί τῶν προσδοκιῶν εἶναι ἕνα ἄλλο στοιχεῖο τῆς ζωῆς τους. Ἡ χοροεσπερίδα ματαιώνεται. Ὁ Ἀντρέϊ δέν διακρίθηκε στήν ἐπιστήμη, δέν ἔγινε καθηγητής πανεπιστημίου. Κατόρθωσε νά γίνει μόνον μέλος τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου. Ἡ Εἰρήνη δέν θά παντρευτεῖ τόν Τούζεμπαχ, γιατί σκοτώθηκε σέ μονομαχία μέ τόν Σαλιόνιυ. Τό σπίτι τῶν Πραζόρωφ θά χάσει τήν παρουσία τῶν στρατιωτικῶν, γιατί ἡ πυροβολαρχία φεύγει γιά ἄλλο μέρος. Ἡ ἀναχώρηση τοῦ διοικητοῦ της συνταγματάρχου Βερσίνιν προκαλεῖ σπαραγμό στή Μάσσα, γιατί ἄρχισε νά δημιουργεῖται αἴσθημα μεταξύ τους. Οἱ Πραζόρωφ δέν θά πάνε στή Μόσχα. Χαλυβδώνονται ὅμως γιά νά ζήσουν. Ἡ προσδοκία μιᾶς καλύτερης ζωῆς διατρέχει τό ἔργο.

ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΡΩΝΗΣ

σέ πρῶτο πρόσωπο

Ἀγαπητοί μας Συνδρομητές,

Πόσον γρήγορα τρέχει ὁ χρόνος! Φθάσαμε στὸ τέλος τῆς πρώτης πνευματικῆς περιόδου Ἰανουάριος-Ἰούνιος τοῦ 2017 καὶ σὲ λίγες ἡμέρες θὰ κατέβουν τὰ μολύβια, θὰ κλείσουν τὰ βιβλία καθὼς καὶ τὰ σχολεῖα καὶ θὰ τρέχουμε σχεδὸν ὅλοι κάπου νὰ πᾶμε νὰ ἀλλάξουμε περιβάλλον σὲ κάποια ἐξοχὴ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε ἀπὸ τὸν φόρτο τῆς καθημερινῆς χειμερινῆς μας ἐργασίας!

Νὰ «ξεκουραστοῦμε», μία λέξη εἶναι, ποὺ γιὰ νὰ τὴν πραγματώσουμε θέλουμε καὶ γι' αὐτὴν νὰ κάνουμε προσπάθεια, γιατί τὸν ἑαυτό μας «τὸν κουβαλᾶμε μαζί μας», ὅπως λέει μία παροιμία, μὲ ὅλα του τὰ προβλήματα καὶ τὰ βάσανα!

Ὅλοι μας ἔχουμε προβλήματα καὶ βάσανα! Γιατί «ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῳ θλῖψιν ἔξετε».

Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότητα τὴν ὁποία πρέπει νὰ ὑπερβοῦμε.

Εἶναι εὔκολο αὐτὴ τὴν ὑπέρβαση νὰ τὴν πετύχουμε;

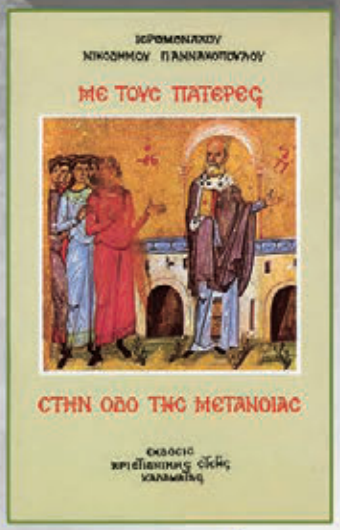
Ὄχι! Εἶναι πολὺ δύσκολη. Μόνοι μας δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε καὶ νὰ πετύχουμε τίποτα, ἂν δὲν ζητήσουμε τὴν βοήθεια Ἐκείνου ποὺ μᾶς ἔχει εἰπεῖ καὶ ἰσχύει γιὰ χιλιάδες χρόνια τώρα, ὅτι «ἐλᾶτε κοντά μου καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς ἀναπαύσω»! Στὴν ἀγκαλιά Του, στὴν δική Του «ἀνάπαυση» ἂς ζητήσουμε νὰ ξεκουραστοῦμε τὸ φετινὸ καλοκαῖρι, πρᾶγμα ποὺ εὐχόμαστε «εἰς ἑαυτούς καὶ ἀλλήλους» νὰ πετύχουμε.

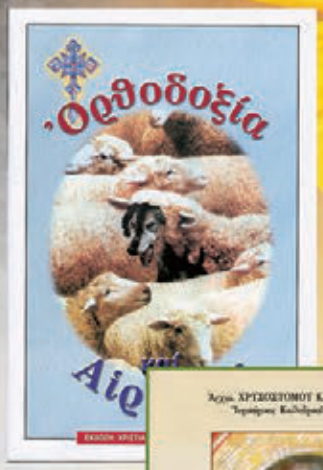
Ὅπως κάθε χρόνο, τὸ περιοδικό μας δὲν θὰ κυκλοφορήσει τοὺς δύο καλοκαιρινοὺς μῆνες. Γι' αὐτὸ τὸ τεῦχος αὐτὸ εἶναι καὶ γιὰ τὸν Ἰούλιο, καθὼς τὸ ἑπόμενο θὰ εἶναι Αὐγούστου-Σεπτεμβρίου, ποὺ -πρῶτα ὁ Θεός- θὰ κυκλοφορήσει τέλη Σεπτεμβρίου.

Σᾶς στέλνουμε τὶς ὁλόθερμες εὐχές μας νὰ περάσετε καλὰ ἕως τότε καὶ νὰ ξαναντα μώσουμε μὲ ὑγεία τὸν Σεπτέμβριο.

Καλὸ καλοκαῖρι!

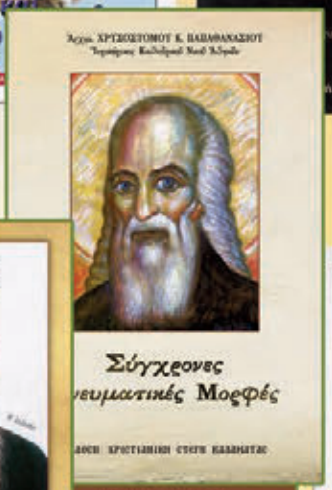

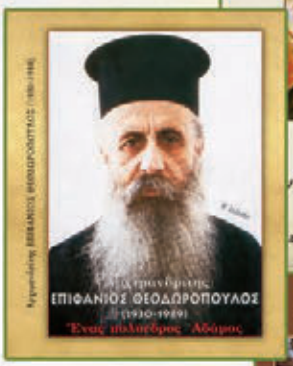

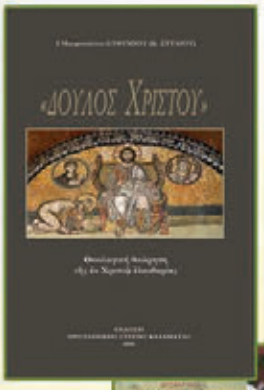

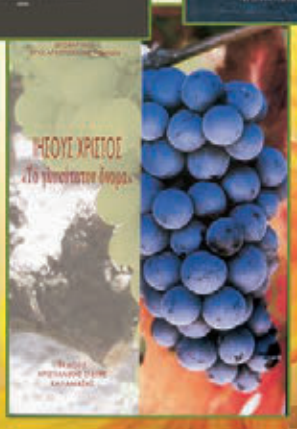

Βιβλία γιά νά μάθουμε...
νά ταξιδέψουμε...
νά καταρτισθοῦμε...
Ἀναζητῆστε τα
αὐτό τό καλοκαίρι
στό βιβλιοπωλεῖο μας
καί σέ συνεργαζόμενα θρη-
σκευτικά βιβλιοπωλεῖα καθώς
καί στήν ἱστοσελίδα...
www.xristegi.gr
Χριστιανική Στέγη
Καλαμάτας

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΞΑΝΑΧΤΥΠΑ...

Μὲ συναισθήματα ὀργῆς καὶ λύπης πληροφορηθήκαμε τὴν τρομοκρατικὴ ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας μας καὶ πρώην διευθυντοῦ τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος κ. Λουκᾶ Παπαδήμου. Μία ἐπίθεση σκληρὴ ποὺ πραγματοποιήθηκε μὲ φάκελο-βόμβα ποὺ ἀπεστάλη στὸν κ. Παπαδῆμο. Μία ἐπίθεση ἀπάνθρωπη, σκληρὴ καὶ ὁπωσδήποτε καταδικαστέα. Ἡ τρομοκρατία δυστυχῶς ξαναχτυπᾶ καὶ δρᾶ τόσα χρόνια στὴ χώρα μας, ἀνεξέλεγκτα πολλὲς φορές. Τόσα ἐγκλήματα ἔχει διαπράξει, ἔχει σκορπίσει τόσο πόνο, πλεῖστοι ἐκλεκτοὶ συνάνθρωποι ἔχουν πληγεῖ καὶ θρηνοῦμε τὸν χαμό τους. Ὀφείλουμε ὅλοι μας νὰ τὴν καταπολεμήσουμε καὶ νὰ τὴν ἐξαλείψουμε. Ἔχουμε ὅμως καὶ χρέος νὰ ἀναλογιστοῦμε γιατί ὑφίσταται ἀκόμη. Μήπως κάποιοι τὴν ὑποθάλπουν ἢ ἐμμέσως τὴν ἐγκρίνουν; Δυστυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμη πολιτικὰ κόμματα ποὺ ἔχουν ἀκόμη στὰ καταστατικά τους ρήτρα γιὰ ἔνοπλη ἀντίσταση (σημειωτέον τὴν ἐφήρμοσαν στὸ παρελθόν: βλ. ἐμφύλιο πόλεμο). Πῶς λοιπὸν νὰ ἐξαλειφθεῖ ἔτσι ἡ τρομοκρατία; Ὅταν καλλιεργοῦν κάποιοι συστηματικὰ κοινωνίες χωρὶς Θεό, ἀγάπη στὸν συνάνθρωπο καὶ ἦθος πῶς νὰ ἐξαλειφθεῖ; Ἐπιτρέψτε μας ἀγαπητοὶ ἀναγνῶστες καὶ κάτι ἀκόμη.... Ἴσως ἀκουστεῖ σκληρό, ἀλλὰ ἀληθινό! Ὅταν οἱ πολιτικοί μας σπέρνουν βόμβες οἰκονομικὲς καὶ φονικὲς στὸ λαό μας, ποὺ διαλύουν τὸν κοινωνικὸ ἱστὸ τοῦ τόπου μας πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ δρέψουν τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας τους; Ὅ,τι σπέρνεις θὰ θερίσεις. Αὐτὸ βίωσε καὶ ὁ κ. Παπαδῆμος.

Τοῦ εὐχόμαστε περαστικὰ καὶ ταχεῖα ἀνάρρωση καὶ αὐτὸ τὸ σκληρὸ περιστατικὸ ἂς γίνει ἀφορμὴ μετανοίας καὶ γιὰ κεῖνον. Ἂς προσέχουν καὶ οἱ ἡγέτες μας νὰ μὴν βασανίζουν τὸν λαό μας, ἀλλὰ νὰ τὸν βοηθοῦν. Νὰ πάρουμε σοβαρὲς ἀποφάσεις, ἂς δράσουμε ὅλοι μαζὶ ἐναντίον τῆς τρομοκρατίας. Κανένα κόμμα νὰ μὴν "εὐλογεῖ" ἀναρχικοὺς καὶ τρομοκράτες, οὔτε νὰ "κατεβάζει" τὸν στρατὸ τῶν ἀναρχικῶν του στοὺς δρόμους, ἂς μάθουμε νὰ σεβόμαστε τὸ σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους μας, ἔχοντες ἔννοια συλλογικῆς εὐθύνης. Ἂς παιδαγωγήσουμε γνήσια τούς νέους μας μὲ φόβο Θεοῦ καὶ τιμὴ στὸν πλησίον ἀδελφό, νὰ ἔχουν ἀρχὲς καὶ ἀξίες. Ὥστε νὰ γεμίζουν οἱ ψυχές τους καὶ νὰ εἶναι ἀναπαυμένοι. Κι ἔτσι θὰ παύσει ἡ τρομοκρατία νὰ χτυπᾶ, θὰ περάσει στὴν λήθη καὶ θὰ δημιουργηθεῖ μία κοινωνία δικαίου, ἑνότητας καὶ ἀγάπης.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Μέ τόν φακό τοῦ Συνδέσμου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΕΜΟΡΦΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Μηνιαῖο περιοδικό
Ἑλληνορθόδοξης Μαρτυρίας
Ἰδιοκτήτης: Χριστιανική Στέγη Καλαμάτας
Βασ. Γεωργίου Α΄ 5 - 241 33 Καλαμάτα
Τηλ.. 27210 23176-FAX: 27210 26478

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
Κ.Κ. ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗΣ
Αριθμός Άδειας
020020

PRESS POST X+5 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post